

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

Curierul Adventist

Considerații privind
HIROTONIREA

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

8

3 Editorial

Virgiliu Peicu

Îngrijorare

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Calendarul evenimentelor din luna martie

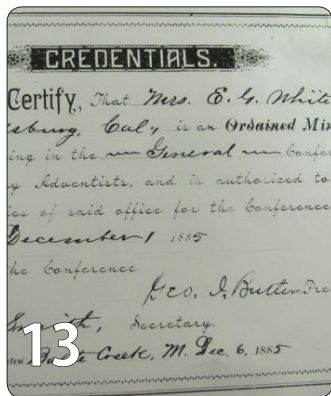
8 Principal

Adrian Petre

Hirotonirea: fundal biblic și înțelegere contemporană

11 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Făgăraș
- Botswana

13

12 Teologie

Declarație de consens pentru o teologie a hirotonirii din perspectiva adventistă

13 Teologie

A fost Ellen White hirotonită?

14 Teologie

Ekkehardt Mueller

Hirotonirea femeii – argumente (pro și contra) care nu rezistă

17 Ambasadorii

Redacția Curierul Adventist

Drumul spre stele

17

20 Istorie și credință

Dana Bordeianu

Ilie Penca – lucrător în via Domnului (II)

22 Institutul Teologic Adventist

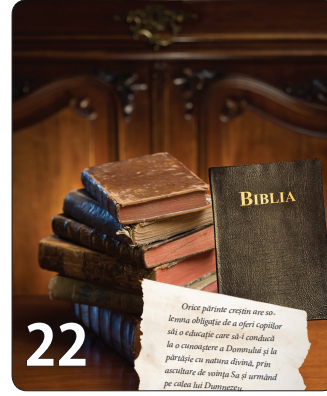
Elena Petrescu

Încă o strigare...

24 Texte și semnificații

Gabriel Ișvan

De ce nu au murit Adam și Eva imediat după ce au mâncat din fructul oprit?

22

25 Arhivă

Raportul celei de a cincea Adunări Generale a Uniunii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România, București 16-20 septembrie 1936

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Mesaje „cifrate”!

31 De la inimă la inimă

Georgel Pîrlitu

Iertare cerească

Coperta: Hirotonire pastori în biserica Bethel, Buzău, 7 iulie 2012. Fotografie de Daniel Diaconu.

Anul XCI, februarie 2014. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Ioșif Diaconu; Consultanți: Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Ernest Szász, Ștefan Tomoiagă; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Îngrijorare

Printre subiectele prezentate în acest număr al revistei, apare și cel legat de hirotonirea femeii ca pastor. Problema frământă azi sufletele multor oameni ai credinței, stârnind controverse, atitudini categorice, interpretări hilare ale textului sacru și ale crâmpeiilor istorice.

De curând mă aflu într-o biserică unde nu mai fusesem de mulți ani. Prima întrebare care mi s-a pus, după cele legate de sănătate, a fost: „Dumneavoastră de ce parte sunteți, cu cei care vor hirotonirea femeii sau cu cei care sunt împotriva ei?” Nu-mi era nouă întrebarea, dar nu credeam s-o întâlnesc acolo. Am văzut din comentariile fraților că erau împărțiți în două tabere. Adevărul și principiile lui Dumnezeu împart lumea în două, dar ceea ce împarte biserica lui Dumnezeu în două este lucrarea Duhului Sfânt?

În biserica noastră a apărut această problemă de la începuturile ei. Dumnezeu a chemat doi bărbați la slujba de profet, dar ei au refuzat în mod insistent chemarea. În situația aceasta, Dumnezeu i-a adresat chemarea unei tinere domnișoare, Ellen Harmon, și, pentru că ea a răspuns chemării, Dumnezeu Și-a împlinit planurile cu ea. Iar cei care au recunoscut călăuzirea Duhului Sfânt i-au urmat sfaturile și i-au acordat un „Certificat de Ordinar”. Au trecut mulți ani de atunci și Biserica Adventistă s-a dezvoltat, a fost condusă de bărbați puternici în credință și dedicați, urmărind evanghelizarea și unitatea bisericii. O biserică împărțită în două sau mai multe tabere nu poate să-și ducă la bun sfârșit menirea pentru care a lăsat-o Dumnezeu.

Este încă vie amintirea controversei din Biserica Adventistă din România în perioada interbelică, în problema reformei sănătății. Generația anilor '30 era pregătită să asculte mesajul celei de-a doua veniri a Domnului Hristos. Tinerii intelectuali erau însetați după adevăr și o reformă care să ducă la o redresare morală a țării. Veneau în număr mare la conferințele ținute de pastorii Petre Paulini, Ștefan Demetrescu, Petre Păunescu și alții. Era momentul ideal pentru predicarea Evangheliei pentru poporul român. Dar tocmai atunci a izbucnit controversa legată de reforma sănătății și consumul de carne. În dezbaterea acestui subiect, cei interesați au devenit pătimiși în susținerea părerilor lor. A izbucnit o controversă care a cuprins în vâltoarea ei și pe știutori, și pe neștiutori. Au apărut mai multe tabere care se excludeau unele pe altele și

au dus la căderea în ateism a multora care ar fi putut să se dezvolte ca mari susținători ai cauzei lui Dumnezeu. Conducătorii bisericii și pastorii au fost prinși în acest război al atitudinilor, iar ocazia marilor evanghelizări a trecut. Generația însetată după adevăr a căzut în capcana ideologiei Mișcării Legionare.

Al cui adevăr oare a fost apărat cu fanatism în acest război? În biserică, unii au fost împinși într-o extremă, ceilalți în cealaltă extremă. Însă extremele sunt la fel de vinovate, fie că sunt de stânga, fie că sunt de dreapta. Unii s-au transformat în fanatici ai dietei vegetariene, iar alții au început să privească cu indiferență marele adevăr al reformei sănătății. Cine a câștigat? A fost oare Dumnezeu implicat în acele lupte? Dacă o luptă nu este a Domnului, ce caută ea în biserica lui Isus?

Ne confruntăm cu noi și noi provocări care scot la iveală probleme ce nu pot fi ocolite. Dar în ce spirit abordăm aceste probleme? Biblia ne învață în Numeri 27:1-5 că, atunci când s-a confruntat cu revendicarea dreptului unor femei, Moise nu s-a considerat destul de capabil, pe baza vârstei și a vastei Sale înțelepciuni, să aibă o părere personală, ci a mers să-L întrebe pe Domnul. Aceasta este procedura corectă. A judeca o problemă sub influența obiceiurilor culturale sau sub imperiul altor interese face ca răspunsul să nu vină de la Domnul. Dezlănțuirea spiritului nu asigură corectitudinea răspunsului. Trebuie să-L întrebăm pe Domnul! „Moise a adus prețina lor înaintea Domnului” (Numeri 27:5). ■

Virgiliu Peicu,
redactor-șef la
Curierul Adventist.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

Campania „Bărbați adevărați” a fost primită cu entuziasm .....

„Conceptul campaniei «Bărbați adevărați» a fost o alegere inspirată, aceasta fiind primită cu entuziasm de partenerii noștri. Printre aceștia s-au aflat Carrefour România, SanoVita, Primăria Municipiului București și Poliția București”, a declarat Sorin Goleanu, directorul ADRA România. „Datorită celor peste 35 000 de vizualizări ale clipului campaniei și cu sprijinul celor aproape 20 de instituții de presă, pe lângă materialele tipărite distribuite în cele 50 de standuri amenajate în magazinele Carrefour, a fost posibil ca mesajul să fie transmis la un nivel neatins până acum de niciuna dintre campaniile ADRA România.”

Produsul simbol – fularul albastru –, gândit ca un cadou ce poate fi oferit bărbaților adevărați de către soții, prieteni sau familii, ca emblemă a comportamentului pozitiv, a fost comandat atât în țară, cât și în Germania, Franța, Spania și Italia. Fularul este personalizat printr-o etichetă cu mesajul campaniei și indică apartenența purtătorului la categoria „bărbaților adevărați”.

Câteva televiziuni naționale ca RealitateaTV, RomaniaTV și SperanțaTV au ales să dubleze perioada de difuzare (până la două luni), iar spotul campaniei a fost văzut de milioane de români în fiecare zi. Mai multe instituții media au realizat emisiuni și interviuri dedicate acestei campanii.

Campania ADRA România a reușit astfel să se detașeze de trendul victimizării, specifice campaniilor împotriva violenței în familie, și a ales să ofere

modalități mai creative și mai eficiente de a lupta împotriva acestui fenomen extrem de răspândit în România.

De asemenea, odată cu derularea campaniei, au fost oferite și modalități practice de ajutorare a celor afectați de acest fenomen, cum ar fi adresa de e-mail ajutor@adra.ro, la care cei afectați de violența în familie pot primi ajutor specializat.

Campania inedită, de încurajare a comportamentului pozitiv și de apreciere a bărbaților adevărați care iubesc, prețuiesc și protejează bunul lor cel mai de preț, familia, se adaugă astfel campaniilor de succes din anii trecuți cum ar fi: „Îți place să dai? Alege-ți un partener pe măsură!”, desfășurată în parteneriat cu campionul mondial Leonard Doroftei, sau „Ciocul Mare” destinată convingerii femeilor care suferă abuzuri să ia atitudine și să anunțe autoritățile.

Preluare din Info Adventist nr. 660 din 10 ianuarie 2014.

Patru noi pastori au fost hirotoniți în Conferința Oltenia .....

Sâmbătă, 21 decembrie 2013, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Craiova a fost gazda unui eveniment deosebit, prilejuit de hirotonirea a patru pastori. Aceștia sunt: Cătălin Băncău, pastor la Roșiori de Vede, Cosmin Blăjan, pastor de tineret la Craiova, Ciprian Ciurea, pastor la Turnu Severin și Cosmin Șerban, pastor la Rădoiești.

La eveniment, pe lângă membrii comitetului Conferinței Oltenia, au fost prezenți din partea Uniunii de Conferințe pastorii: Teodor Huțanu, președinte, Eduard Călugăru, trezorer, și Nelu Burcea, director al Departamentului de Libertate Religioasă și Relații Oficiale. Mesajul devoțional, expunerile ulterioare sau cuvântul de trimitere au purtat prin inspirație către sutele de as-

cultători idei care au lăsat amprente spirituale profunde pentru suflet. Actul pastoral înseamnă slujire, nu etalare, presupune un răspuns relevant la întrebările cercetătoare ale Mântuitorului, precum și o relație autentică a pastorului cu El.

La finalul programului, pastorii proaspăt hirotoniți și-au exprimat recunoștința față de Dumnezeu și față de semeni, precum și dorința de a sluji

biserica Domnului spre un viitor binecuvântat.

Preluare din Info Adventist nr. 660 din 10 ianuarie 2014.

■ BISERICA MONDIALĂ

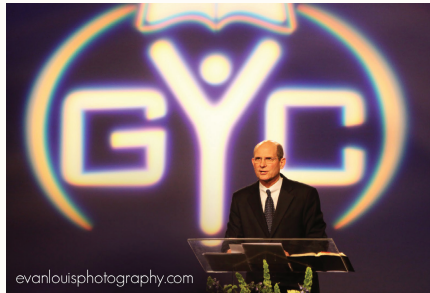
Apelul către tineri al fratelui Ted Wilson de a practica standardele adventiste .....

Peste 6 000 de tineri adventiști din Statele Unite ale Americii și din alte 60 de țări au ascultat puternicul apel pentru sfințenie și dăruire făcut de către Ted Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, la evenimentul anual organizat de către GYC (Conferința Generală a Tinerilor). Aceasta s-a desfășurat în orașul american Orlando, în primele zile ale anului 2014.

„Ca tineri adventiști de ziua a șaptea, aflați în serviciul lui Dumnezeu înaintea oamenilor și a îngerilor, sunteți chemați să proclamați speranța adventistă și nevoia de renaștere, pocăință și reformă prin puterea Duhului Sfânt”, a spus președintele.

Citând mărturisirea lui Pavel în fața intelectualilor din Atena pe Colina lui Marte, din Faptele 17, Ted Wilson a spus că adventiștii din ziua de astăzi au în fața lor propriul munte atunci când credința și valorile lor se ciocnesc de cele ale unei lumi din ce în ce mai seculare. „Peste tot vedem idolatria în floare – atitudini egocentrice seculare și postmoderne care sunt în opoziție cu Cuvântul lui Dumnezeu”, a spus dumnealui.

„Implicarea condusă de Duhul Sfânt în biserica voastră locală și în proiectele pentru comunitate este răspunsul la apatie”, a spus el. „Dacă vreți să fiți vii din punct de vedere spiritual, implicați-vă! Dacă doriți o viață de rugăciune vibrantă, implicați-vă! Dacă doriți să apreciați mai mult Cuvântul lui Dumnezeu, implicați-vă! Dacă doriți să aveți o dragoste mai profundă pentru ceilalți, implicați-vă!

Dacă doriți să vedeți suflete câștigate pentru Isus, implicați-vă! Dacă doriți să îl vedeți pe Isus revenind în curând, implicați-vă! Alăturați-vă sutelor de mii de adventiști de ziua a șaptea – tineri, lideri și membri – din întreaga lume, care sunt implicați în mod activ în îndeplinirea misiunii bisericii!”

Dar primele două preocupări ale fratelui Wilson cu privire la biserică se referă atât la identificarea membrilor cu doctrinele adventiste, cât și la o creștere a „lumescului” printre credincioși.

„Prea mulți fie nu au recunoscut, fie au uitat apelul divin profetic al lui Dumnezeu oferit acestei biserici. Există o tendință tot mai mare de a minimiza diferențele în raport cu alte culte. O mare parte din această problemă provine din neutralizarea importanței Bibliei, în calitate de Cuvânt al lui Dumnezeu.”

Referindu-se în continuare la lămurirea sfaturilor adventiste cu privire la dietă, îmbrăcăminte și comportament are un cost: „Standardele prețuite odată de adventiștii de ziua a șaptea în domeniul dietei, îmbrăcăminte, recreerii, divertismentului și păzirii Sabatului devin foarte repede lucruri care aparțin

trecutului. Atunci când credincioșii folosesc aceleași accesorii ca lumea, se îmbracă precum lumea, iubesc divertismentul lumii, ascultă muzica lumii și sunt captivați de producțiile sale de la Hollywood, spiritualitatea autentică se erodează, iar Diavolul face incursiuni în suflet”, a spus el.

Ted Wilson a adăugat că „milioane de oameni din întreaga lume tânjesc după ceva diferit. Ei tânjesc după un creștinism autentic. Nu vom ajunge niciodată la ei compromițându-ne standardele pentru a coborî la nivelul lor. Noi trebuie „să ridicăm standardul. Nu este timpul pentru a flirta cu moda, dieta, distracțiile și influențele lumești ale Diavolului”.

De asemenea, în mesajul său, Ted Wilson a mai spus: „Dragi tineri, plecați de aici știind că Dumnezeu a chemat Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ca un popor profetic pentru a fi o mișcare profetică, având un mesaj și o misiune profetică.”

Întrebat ce mesaj vrea să le transmită tinerilor, fratele Wilson a spus: „Implică-te în biserica locală! Fii o parte din ceea ce se întâmplă! Nu te mulțumi să dai din umeri și să stai într-un colț!”

Acesta a încheiat cu o declarație a cofondatoarei bisericii Ellen G. White: „Slăbită și cu defecte, după cum ar părea, biserica este singurul obiect asupra căruia Dumnezeu Își îndreaptă atenția într-un mod deosebit.” (*Faptele apostolilor*, p. 12).

Preluare din Info Adventist nr. 660 din 10 ianuarie 2014.

Togo: Antonio Monteiro – eliberat; Bruno Amah – condamnat la închisoare pe viață. ....

După 22 de luni de detenție, în 12 ianuarie 2014, pastorul adventist Antonio Monteiro a fost eliberat din închisoarea din Lomé, Togo. Timp de aproape doi ani, el a fost închis – alături

de alte patru persoane – sub acuzația de conspirație la comiterea unor crime, iar cazul lui a atras atenția Bisericii Adventiste la nivel mondial.

Monteiro a fost eliberat din Peni-

tenciarul Civil din Lomé, după ce a fost achitat prin verdictul dat de Curtea de Justiție. Celălalt membru al Bisericii Adventiste, Bruno Amah, se află încă în detenție, fiind condamnat de un ju-

riu la închisoare pe viață. El își evaluează în acest moment opțiunile legale de atac a acestei sentințe.

Reamintim că toți aceștia au fost închiși fără să fie judecați, acuzați pentru presupuse crime, însă fără să existe nici cea mai mică dovadă incriminatorie (martorul-cheie și-a retras declarația și a fost catalogat de comisia de specialitate care l-a consultat drept „mitoman”).

„Sentimentele noastre sunt amestecate față de decizia curții”, a spus John Graz, directorul Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă din cadrul Conferinței Generale. „Achitarea pastorului Monteiro este o veste bună și ne bucurăm pentru el și

familia sa. Suntem surprinși și întristați de condamnarea lui Amah.”

Pastorul Monteiro a fost întâmpinat la ieșirea din închisoare de echipa de juriști care l-au reprezentat în timpul procesului și de oficiali ai Bisericii Adventiste din regiunea Sahel, unde

Monteiro lucra ca director al Departamentului Misiunea Familiei încă din anul 2009. Monteiro este originar din Republica Insulară a Capului Verde, unde se va întoarce în curând.

Președintele Bisericii Adventiste la nivel mondial, pastorul Ted N. C. Wilson, a stat de vorbă cu Monteiro la telefon. Acesta a declarat că Monteiro a mulțumit întregii biserici pentru susținere. Milioane de adventiști de ziua a șaptea din întreaga lume s-au unit în rugăciune, au lansat campanii în social media, au trimis scrisori oficialilor guvernului și diplomaților și au semnat o petiție online care cerea eliberarea lui Monteiro și a celorlalte persoane implicate în acest caz.

Preluare din Info Adventist nr. 661 din 17 ianuarie 2014.

Un nou contract cu un satelit extinde aria de acoperire a televiziunii adventiste .....

Un nou contract de transmisie prin satelit, încheiat de televiziunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Beirut, crește semnificativ acoperirea în Orientul Mijlociu și în nordul Africii. Postul Hope Channel Al Waad a încheiat în decembrie un contract pe o durată de cinci ani cu satelitul Eutelsat 7 West A, iar acest lucru aduce un mesaj de speranță unei vaste audiențe, vorbitoare de limbile arabă, turcă și persană din această zonă.

„Acest nou contract este o oportunitate extraordinară pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să înainteze și un pas important pentru lucrarea în orașe”, a declarat președintele Hope Channel, Brad Thorp. „Putem acum să oferim speranță oricărui oraș din această regiune, făcând accesibilă în milioane de locuințe vestea cea bună a unei vieți mai bune acum, dar și a unei vieți veșnice.”

Distribuitorul francez Eutelsat operează satelitul Eutelsat 7 West A în strânsă cooperare cu distribuitorul egiptean Nilesat, cel mai mare din Orientul

Mijlociu. Lansarea din anul 2011 a satelitului Eutelsat 7 West A marchează efortul de a facilita transmisiunile în Orientul Mijlociu, țările din Golf, Africa de Nord și Nord-Vest.

Telespectatorii care folosesc satelitul Nilesat pot rearanja acum canalele pentru a recepționa televiziunea adventistă. Folosirea antenelor pentru recepționarea programelor prin satelit este cea mai răspândită metodă în Orientul Mijlociu.

„Ne-am rugat mulți ani pentru această posibilitate de dezvoltare”, a

mărturisit directorul postului Al Waad, Amir Ghali, subliniind că „programele pașnice, non-partizane” au fost primite foarte bine în regiune, de la lansarea acestei televiziuni, în anul 2010.

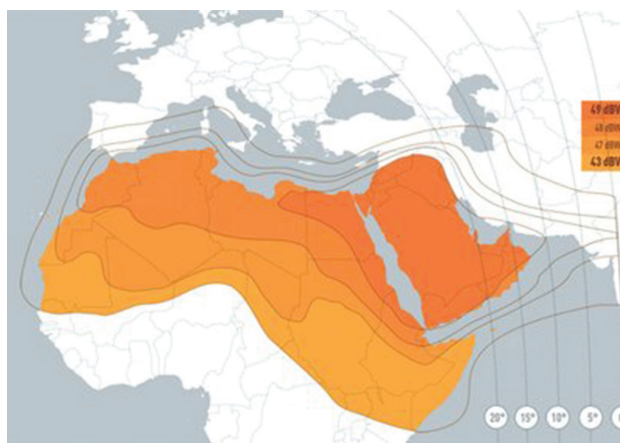
Postul de televiziune Al Waad abordează subiecte din domeniul sănătății, educației și familiei. Canalul TV are un nume care derivă din cuvântul arab „promisiune”, oferind ceea ce Ghali numește „promisiunea speranței” în regiune.

Prin adăugarea Eutelsat 7 West A, Hope Channel transmite prin 14 sateliți, având 15 canale care transmit prin satelit și opt canale care transmit pe internet.

Pentru a recepționa Eutelsat 7 West A, trebuie introduse următoarele date:

Satelit: Eutelsat 7 West A
Poziție orbitală: 7 grade
Frecvență: 11680 MHz
Polarizare: Orizontală
Symbol Rate: 27500
FEC: 3/4

Preluare din Info Adventist nr. 661 din 17 ianuarie 2014.

■ CALENDAR EVENIMENTE LUNA MARTIE

Data	Eveniment	Loc	Responsabil/invitat
1 martie	Festival de Tineret „Prietenia de nota 10”	Țigănești „Betel”, Teleorman	Florin Răduț , director Dep. Tineret, Conferința Oltenia Beniamin Chircan , pastor
15 martie	Ziua Slujirii pentru Tineret „Zi de bine”	Eveniment național	Departamentul Tineret , Uniunea de Conferințe Amicus România
15-22 martie	Săptămâna de Rugăciune a Tineretului	Eveniment național	Departamentul Tineret , Uniunea de Conferințe
16 martie	Olimpiada de Religie (faza pe Conferința Banat)	Arad „Salem”	Departamentul Educație , Conferința Banat
28 și 29 martie	Convenție ASUP	Stupini, Brașov	Adalbert Ghejan , vicepreședinte ASUP
28-30 martie	Curs de dirijat	Săvârșin, Arad	Cristian Toma , responsabil muzical
30 martie	Festivalul „Vreau să cânt”	Craiova „Centru”, Dolj	Angheluță Augustin , asistent director Dep. Tineret, Conferința Oltenia

împreună } la fiecare pas

1924 - 2014

Institutul Teologic Adventist - Cernica

18-19 Aprilie 2014

1924
Institutul Biblic Focșani

1926
Institutul Biblic Dicosănmartin (Târnăveni)

1931
Institutul Biblic Stupini

1942
Institutul Biblic Stupini

1978
Seminarul Teologic București - Labirint

1993
Seminarul Teologic Adventist - Romulus

1994
Institutul Teologic Adventist - Cernica

2014
Institutul Teologic Adventist - Cernica

Organizatori:

Parteneri:

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA
Uniunea de Conferințe

ASOCIAȚIA PASTORILOR PENSIONARI

ALUMNI ITA

Parteneri media:

Hirotonirea: fundal biblic și înțelegere contemporană

Definirea hirotonirii

Termenul „hirotonire” provine din termenul grecesc *cheirotoneō* (*cheir* – „mână” și *teinō* – „a întinde”) și are sensul de a întinde mâna, a vota (prin ridicarea mâinii) și, prin extensie, a vota de a alege sau a numi într-o slujbă/funcție.

În funcție de tradiția creștină în care este definită, hirotonirea are semnificații variate. Astfel, în concepția catolică, conform documentelor Conciliului de la Trent (1545-1563), se afirmă că „harul este conferit prin hirotonirea sfântă, care este îndeplinită prin cuvinte și semne exterioare (punerea mâinilor)”¹. Este „imprimat un caracter care nu poate fi nici umbrit, nici îndepărtat”². Prin hirotonire, persoana e înzestrată cu puterea supranaturală de a administra sacramentele.

Concepția ortodoxă este asemănătoare cu cea catolică. Prin „taina preoției”, cel care este ales și hirotonit doar de un episcop primește harul Duhului Sfânt și puterea de a administra euharistia. Deoarece Duhul Sfânt este primit prin punerea mâinilor, acest sacrament este numit hirotonire.³

În ambele tradiții creștine, se afirmă că acest sacrament a fost transmis în succesiune neîntreruptă de la Domnul Hristos, prin apostoli și apoi prin episcopi, până în ziua de astăzi. Cel hirotonit ca preot este veriga de legătură între laici și Dumnezeu, aducând înaintea lui Dumnezeu „jertfa” prin euharistie, rugăciunile și închina-

rea acestora și transmițându-le din partea lui Dumnezeu harul, iertarea, viața veșnică și toate darurile necesare.

În înțelegerea protestantă, hirotonirea este înțeleasă ca fiind punerea deoparte, recunoașterea/confirmarea unei chemări divine, consacrarea, instalarea într-o slujbă.⁴ Dacă în concepția catolică/ortodoxă actul hirotonirii este cel care conferă darul preoțesc, în concepția protestantă, darul spiritual deja primit este recunoscut prin actul hirotonirii.

Vechiul Testament

Fundalul biblic al hirotonirii se regăsește în două practici ale Vechiului Testament, continuate și îmbogățite în Noul Testament: punerea mâinilor și ungerea.

Simbolistica mâinii este bogată în Scriptură, existând cel puțin patru sensuri mari în care este folosită.⁵ În primul rând, se referă la putere și tărie (Exodul 3:19,20; 6:1; Deuteronomul 8:17). În al doilea rând, reprezintă autoritatea și controlul asupra cuiva (Geneza 49:8; Iosua 2:24; Judecători 3:28). În al treilea rând, mâna dreaptă, în mod special, reprezintă proeminența și poziția favorizată (1 Împărați 2:19; Psalmii 110:1; Eclesiastul 10:2; vezi și încrucișarea deliberată a mâinilor lui Iacov la binecuvântarea lui Efraim și Manase din Geneza 48:13-18).

În al patrulea rând, simbolistica mâinii apare în actul punerii mâinilor. Aceasta transmite o binecuvântare specială (Geneza 48:13-17) sau condamnarea (Leviticul 24:14). În aducerea jertfelor, punerea mâinii (Exodul 29:10,15; Leviticul 1:4) sau a mâinilor (Leviticul 16:21) simboliza transferul vinii, păcatului sau a pedepsei. Punerea mâinilor apare și la numirea/instalarea într-o anumită funcție. Astfel, Iosua este numit succesor al lui Moise prin punerea mâinilor (Numeri 27:23); el are Duhul Sfânt (Numeri 27:18), fiind ales de Dumnezeu; punerea mâinilor reprezintă recunoașterea vizibilă a acestui fapt (Numeri 27:19,20). În același timp, consacrarea

deplină a lui Iosua duce la descrierea acestuia ca fiind „plin de duhul înțelepciunii, căci Moise își pusese mâinile peste el” (Deuteronomul 34:9). Punerea mâinilor în cazul lui Iosua este unică; ea nu se repetă la nicio instalare a altcuiva (preot, împărat sau profet). Singura excepție este inaugurarea serviciului levitic: leviții erau consacrați și instalați în slujbele lor printr-un ritual care cuprindea și punerea mâinilor (Numeri 8:9,10).

În ritualul instalării preoției (Aaron și fiii lui) apare ungerea, care reprezintă alegerea și autorizarea⁶ unor persoane de a îndeplini rolul de preot (Exodul 40:15; Leviticul 8:12). Prin ungere, el devine *măsiḥ* – „preotul care a primit ungerea” (Leviticul 4:5,16; 16:32). În instalarea unui împărat, ungerea era foarte importantă, simbolizând înzestrarea cu „Duhul Domnului” (1 Samuel 16:13).⁷ Împăratul este și el „unsul” (*măsiḥ* – 1 Samuel 2:10; 2:35; 12:3), reprezentându-L pe Mesia, adevăratul Împărat (Psalmii 2:2; Daniel 9:25,26). Pe lângă aceste categorii, ungerea mai este folosită în dreptul profeților (Psalmii 105:15; Isaia 61:1).

Noul Testament

În Noul Testament, Domnul Hristos este Cel care, prin excelență, este Unsul (ebr. *Măsiḥ*, gr. *Christos*), Preot-Profet-Împărat (Evrei 8:1; Faptele 3:22; Ioan 18:37). Dumnezeu Însuși este Cel care Îl unge pe Isus cu „Duhul Sfânt și cu putere” (Faptele 10:38). Isus Hristos este atât jertfa, cât și preotul indicat de sistemul evreiesc de la sanctuar. El are o preoție care „nu trece de la unul la altul” (Evrei 7:24) și care este inaugurată odată cu înălțarea Sa la cer (Evrei 1:9), unde este așezat la „dreapta Măririi” (Evrei 1:3). Odată cu instalarea Sa ca Mare-Preot (Evrei 8:1-2), El trimite Duhul Sfânt pe pământ (Apocalipsa 5:6; Faptele 2:1-4) pentru împuternicirea ucenicilor în misiunea încredințată (Matei 28:18-20). Într-un anumit sens, credincioșii sunt unși ca „o seminție aleasă, o preoție împărătească” (1 Petru 2:9), ungere care este reprezentată de darul Duhului Sfânt (2 Corinteni 1:21,22).

În ce privește punerea mâinilor, Noul Testament prezintă patru mari sensuri în care această este folosită.⁸ În primul rând, atât Domnul Hristos este prezentat ca vindecând prin punerea mâinilor (Marcu 5:23; 6:5; 7:32), cât și urmașii Săi (Marcu 16:18; Faptele 9:12,17; 28:8). În al doilea rând, Domnul Isus a binecuvântat copiii, punându-și mâinile peste ei (Marcu 10:13-16). În al treilea rând, este asociată cu bote-

zul și primirea Duhului Sfânt (Faptele 8:17; 9:17; 19:5-6).

Al patrulea sens este cel al împuternicirii pentru slujire. Astfel, după modelul numirii lui Iosua drept conducător, conducătorii din biserică primară sunt hirotoniți, adică sunt puse mâinile peste ei. În Faptele 6, sunt aleși șapte bărbați „plini de Duhul Sfânt” (v. 3), care să fie dedicați pentru lucrarea de diaconie. Apostolii, „după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei” (v. 6). În mod asemănător, sub călăuzirea Duhului Sfânt, în biserică din Antiohia, Pavel și Barnaba sunt puși deoparte/consacrați pentru lucrarea misionară: „După ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece” (Faptele 13:3). Sunt doar două texte în care apare forma verbală *cheirotoneō*: (a) Faptele 14:23: Pavel și Barnaba „au rânduit (gr. *cheirotoneō*) prezbiteri”; (b) 2 Corinteni 8:19: „El a fost ales (gr. *cheirotoneō*) de biserică.” În toate celelalte pasaje, care vorbesc despre punerea mâinilor, apar cei doi termeni deja menționați: *cheir* – „mână” și *teinō* – „a întinde”.

Astfel, Timotei nu trebuie să fie nepăsător față de darul primit prin punerea mâinilor de către grupul prezbiterilor (1 Timotei 4:14). El trebuie să înflăcăreze darul primit prin punerea mâinilor peste el de către Pavel (2 Timotei 1:6). Timotei devine astfel un „trimis” care colaborează cu Pavel în lucrarea misionară (1 Corinteni 4:16,17; Filipeni 2:19-22). Tot Timotei este sfătuit să nu se grăbească, la rândul lui, în numirea prezbiterilor, prin punerea mâinilor peste ei (1 Timotei 5:22).

În concluzie, se poate afirma că gestul punerii mâinilor peste un individ simbolizează trei lucruri:⁹ (1) recunoașterea că sunt persoane conduse de Duhul Sfânt; (2) împuternicirea pentru lucrarea specială de trimiși ai lui Dumnezeu și (3) invocarea Duhului Sfânt ca să-i susțină continuu cu înțelepciune și putere în realizarea misiunii lor.

Evul Mediu și perioada Reformei

Ideea de preoție nu a fost niciodată asociată în Noul Testament cu un anumit slujitor, ci cu întregul corp creștin. Progresiv însă, pe măsură ce se accentuează tot mai mult înțelegerea sacrificială a euharistiei, ideile preoției vechi-testamentare sunt aplicate prezbiterilor.¹⁰ Începând cu secolul al III-lea, începe să se facă o distincție între episcop și prezbiter, episcopul este numit mare-preot și are autoritatea de a ierta păcatele.¹¹ Deja în secolul al IV-lea, actul sacramental înce-

pe să fie văzut ca fiind independent de caracterul personal al individului: actul are putere în sine. Hirotonirea devine sacramentul prin care individul devine reprezentantul lui Dumnezeu față de laici și capătă puteri supranaturale.

Odată cu venirea Reformei, chemarea de a sluji este legată de conceptul preoției tuturor credincioșilor. Martin Luther respinge ideea sacramentală a preoției, iar slujirea pastorală este privită ca fiind doar o chemare la slujire a unor persoane din rândul credincioșilor. Chemaarea, nu ritualul hirotonirii, este singura cerință pentru a deține slujba de pastor. Ceremonia hirotonirii este doar o afirmare a chemării, fiind opțională.¹² Pentru Calvin, în primul rând trebuie să existe o chemare interioară din partea lui Dumnezeu, apoi o chemare „externă și formală” prin singura ceremonie întâlnită în Noul Testament – punerea mâinilor.¹³

Hirotonirea în Biserica Adventistă¹⁴

În Biserica Adventistă, hirotonirea este actul prin care biserica pune deoparte un individ pentru o funcție specială prin rugăciune și punerea mâinilor. Acesta poate fi pastor, prezbiter sau diacon.

În primii ani de după 1844, majoritatea pastorelor erau deja hirotoniți (în bisericile din care ieșiseră), existând o puternică opoziție față de tot ceea ce însemna organizare. Odată cu apariția a tot mai multor pastori care refuzau să coopereze cu liderii recunoscuți ai bisericii, James White scrie un articol în *Review and Herald*, numărul din 20 decembrie 1853, în care afirmă că „bărbații care sunt chemați de Dumnezeu să învețe și să boteze ar trebui să fie puși deoparte pentru lucrarea de slujire prin punerea mâinilor”.¹⁵ Deja din toamna lui 1853, la New Haven (Vermont), J. N. Andrews, A. S. Hutchins și C. W. Sperry fuseseră hirotoniți.¹⁶ La scurt timp, are loc și un serviciu de hirotonire pentru diaconi, iar în 1854, Joseph Bates propune hirotonirea prezbiterilor.

În prezent, în practica adventistă, atât diaconul, cât și prezbiterul trebuie să fie desemnați prin vot de către biserica locală.¹⁶ Diaconul nu va începe să-și exercite slujba până când nu va fi hirotonit.¹⁷ Alegerea prezbiterului reprezintă recunoașterea darurilor sale, însă, pentru a avea autoritatea de a sluji în această funcție, trebuie hirotonit. În perioada dintre alegere și hirotonire, el poate sluji numai în calitate de conducător al bisericii, neputând însă administra ceremoniile bisericii.¹⁸

Hirotonirea pastorală reprezintă recunoașterea oficială a chemării divine la slujire, ca o dedicare pe viață.¹⁹ De obicei, pastorul asistent este hirotonit pentru slujirea pastorală după aproximativ 4 ani de activitate pastorală, timp în care a dat dovadă de chemarea la slujire prin sufletele câștigate.²⁰

Prin faptul că adventiștii afirmă că hirotonirea nu este un sacrament, ei își bazează înțelegerea conceptului pe Sfânta Scriptură. Astfel, hirotonirea este doar recunoașterea chemării din partea lui Dumnezeu la slujire, recunoaștere care, odată făcută publică prin rugăciune și punerea mâinilor, autorizează persoanele care o primesc să slujească biserica într-o răspundere deosebită. ■

¹ Documentele Conciliului de la Trent, 23.3. Online: <http://saints.sqpn.com/trent23.htm>. Accesat la 12 ianuarie 2014.

² *Ibid.*, 23.4.

³ Dimitrii P. Sokolov, red., *A manual of the Orthodox Church's divine services* (New York: Wynkoop Hallenbeck Crawford Co., 1899), 132.

⁴ Olsen, 122.

⁵ Leland Ryken et al., *Dictionary of Biblical Imagery* (Downers Grove: InterVarsity Press, 2000), 361–362.

⁶ Roy Gane, *Leviticus, Numbers* (Grand Rapids: Zondervan, 2004), 166.

⁷ Olsen, 129.

⁸ Robert F. O'Toole, „Hands, Laying on of: New Testament” în *The Anchor Yale Bible Dictionary* (ed. David Noel Freedman; New York: Doubleday, 1992), 48–49.

⁹ Gane, 168.

¹⁰ E. A. Livingstone, *The Oxford Dictionary of the Christian Church* (New York: Oxford University Press, 1997), 1325.

¹¹ Hyppolitus, *The Apostolic Tradition*, 3:5.

¹² Olsen, 156.

¹³ John Calvin, *Institutes of the Christian Religion*, IV.iii.10,11,16.

¹⁴ Această parte este bazată, în principal, pe informațiile din Don F. Neufeld, „Ordination” în *The Seventh-Day Adventist Encyclopedia* (Hagerstown: Review and Herald Publishing Association, 1996).

¹⁵ Înaintea lor, în 1851 sau 1852, Washington Morse fusese hirotonit de către biserică ca să administreze ceremoniile ei.

¹⁶ *Manualul bisericii* (ediția a 10-a; București: Viață și Sănătate, 2011), 90, 96.

¹⁷ *Ibid.*, 97.

¹⁸ *Ibid.*, 90.

¹⁹ General Conference, *Working Policy* (ediția 2010-2011; Hagerstown: Review and Herald), 395.

²⁰ *Manualul pastorului* (București: Viață și Sănătate, 1999), 94.

Adrian Petre este pastor asistent în comunitatea Labirint, București.

Comunitatea Făgăraș

Lumina adventistă a apărut în orașul Făgăraș înainte de anul 1952. Atunci exista deja o mică biserică formată din 16 membri.

Inițial, locașul de cult avea numai o singură cameră, care a devenit neîncăpătoare cu timpul. În anul 1970, membrii bisericii au cumpărat o casă având o sală de cult mai mare și alte anexe. Biserica a rămas în acest loc până în anul 1982. În acest an, statul comunist a demolat clădirea pentru a construi un bloc. În anii 1982 și 1983, fără a mai avea propriul loc destinat închinării, comunitatea este nevoită să închirieze alte săli pentru desfășurarea serviciilor de cult.

Astfel, în anul 1983, a fost cumpărată o altă casă, care a fost demolată pentru a face loc unei noi biserici. S-a început imediat construirea noului edificiu, astfel încât, în toamna anului 1983, clădirea a fost ridicată. Din cauza amenințărilor venite din partea Partidului Comunist, lucrările la interior au fost sistate. Cu toate acestea, membrii au continuat finisajul bisericii. Au fost opriți

de mai multe ori, amendați, iar unele familii de credincioși au primit tot felul de „pedepse” (legate fie de locul de muncă, fie de școlile copiilor).

La parterul clădirii în construcție se adunau în fiecare Sabat pentru a celebra ziua sfântă. Nu aveau permisiunea să facă acest lucru. Nu exista nici racord la gaz sau la curent, lucru care i-a obligat să se descurce cu o sobă pe lemne, iar curentul electric le era asigurat pe ascuns de către un vecin binevoitor.

Până în anul 1990, lucrările au fost complet blocate, dar acestea au fost reluate imediat după Revoluție. În 1993, noua biserică a fost inaugurată. În perioada 2004-2005, se face ultima lucrare de anvergură, respectiv se reface complet acoperișul, în timpul pastorului Daniel Faluvegy. De atunci și până în prezent, biserică funcționează în același loc, având 165 de membri.

Adrian Istrate, pastor în Conferința Transilvania de Sud.

Botswana

Cu un teritoriu aproape triunghiular și acoperit în proporție de 70% de deșertul Kalahari, Botswana este considerată cel mai mare producător mondial de diamante, una dintre cele mai stabile țări din Africa, având un nivel foarte scăzut al corupției, dar și cea mai mare rată de infectare cu HIV, speranța de viață ajungând în ultimii ani, după unele cercetări, la 40-45 de ani. Deși are un teritoriu de două ori cât România, Botswana are doar 2 milioane de locuitori, dintre care 50% sunt creștini. Printre misionarii care au adus Evanghelia în acest teritoriu se numără și David Livingstone. Țara este independentă din 1966, când și-a luat și numele de Botswana, iar capitala este la Gaborone.

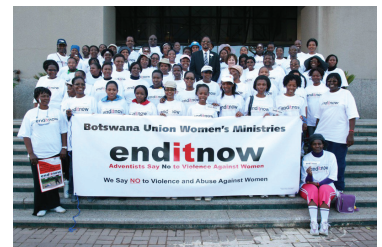
Mesajul adventist a ajuns pe acest teritoriu încă din 1921, când doctorul Anderson a primit permisiunea să deschidă un spital în satul Kanyle, dar cu condiția să nu organizeze acolo acțiuni evanghelice. După numai un an, prejudecățile au fost înlăturate și misionarilor li s-a permis să predice, iar în 1928 a fost înființată o misiune permanentă la Mauyana, un loc aflat la 50 de kilometri distanță de vechea reședință a lui Livingstone.

În 1987, veștile misionare ale bisericii vorbeau despre cei 9 686 de membri ai bisericii din Botswana și de cea mai mare nevoie a lor de misionari pentru triburile numeroase de bushmeni (sau boșimani).

În anul 2004, a fost organizată Uniunea Botswana, ceea ce a ajutat și mai mult la intensificarea activităților misionare ale credincioșilor de aici. Astfel că ultimul raport statistic anual vorbește despre 32 827 de membri adventiști care se închină în 102 biserici și 99 de grupe, de o școală primară și două școli secundare, de un spital la Kanyle, care tratează anual 90 000 de persoane, și încă 6 dispensare. Pentru a veni în ajutorul copiilor orfani, foarte mulți rămași orfani din cauza răspândirii SIDA, Biserica Adventistă susține 6 orfelinate.

Daniel D. Ntanda Nsereko, actualul președinte al Curții de Apel din cadrul Tribunalului Internațional de la Haga, înainte de fi numit în această funcție a fost profesor de drept în Botswana, unde era prezbiterul bisericii locale și instructor al Școlii de Sabat.

Adrian Neagu, pastor în Conferința Oltenia.

Declarație de consens pentru o teologie a hirotonirii din perspectiva adventistă

Această declarație a fost adoptată de Comitetul de Studiu al Teologiei Hirotonirii în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea (Theology of Ordination Study Committee, TOSC) în ziua de 23 iulie 2013. Documentul a fost trimis Consiliului Anual al Conferinței Generale din anul 2014, în vederea Sesiunii Conferinței Generale din 2015.

Într-o lume înstrăinată de Dumnezeu, biserica este compusă din aceia pe care Dumnezeu i-a împăcat cu Sine Însuși și unii cu alții. Prin lucrarea mântuitoare a lui Hristos, ei sunt uniți cu El prin credință, prin botez (Efeseni 4:4-6), devenind astfel o preoție împăratească a cărei misiune este aceea de a vesti „puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). Celor credincioși le este dată slujba împăcării (2 Corinteni 5:18-20), ei fiind chemați și înzestrați prin puterea Duhului Sfânt și prin darurile revărsate asupra lor să ducă la îndeplinire Marea Trimitere (Matei 28:18-20).

Deși toți credincioșii sunt chemați să-și folosească darurile spirituale pentru slujire, Scriptura identifică anumite poziții de conducere care au fost însoțite de susținerea publică din partea bisericii în cazul persoanelor care au confirmat o serie de calificări biblice (Numeri 11:16,17; Faptele 6:1-6; 13:1-3; 14:23; 1 Timotei 3:1-12; Tit 1:5-9). Între acțiunile de susținere se numără și gesturi precum „punerea mâinilor”. Versiunile în limba engleză ale Bibliei folosesc cuvântul „hirotonire” [ordain/ordination] pentru a descrie mai multe cuvinte diferite din limba greacă și din limba ebraică, cuvinte ce ar avea ca idee de bază o selectare sau o numire care descrie plasarea acelor persoane în posturile respective. De-a lungul istoriei creștine, termenul „hirotonire” a dobândit semnificații dincolo de cele transmise la origine de aceste cuvinte. Pe acest fundal, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea înțelege că hirotonirea, într-un sens biblic, este acțiunea bisericii prin care îi recunoaște în mod public pe aceia pe care Domnul i-a chemat și înzestrat pentru slujirea locală sau globală a bisericii.

Aparte de rolurile unice ale apostolilor, Noul Testament identifică următoarele categorii de conducători hirotoniți: prezbiterul/prezbiterul

supraveghetor (Faptele 14:23; 20:17,28; 1 Timotei 3:2-7; 4:14; 2 Timotei 4:1-5; 1 Petru 5:1) și diaconul (Filipeni 1:1; 1 Timotei 3:8-10). Chiar dacă majoritatea prezbiterilor și a diaconilor au slujit într-un cadru local, unii prezbiteri erau itineranți și supervizau un teritoriu mai mare, cu mai multe comunități, fapt ce poate fi reflectat în slujirea unor persoane precum Timotei sau Tit (1 Timotei 1:3,4; Tit 1:5).

Prin actul hirotonirii, biserica le conferă persoanelor alese o autoritate reprezentativă pentru o lucrare specifică în cadrul slujirii la care sunt chemate (Faptele 6:1-3; 13:1-3; 1 Timotei 5:17; Tit 2:15). Între acestea se includ: reprezentarea bisericii, proclamarea Evangheliei, administrarea Cinei Domnului și a actului botezului, plantarea și organizarea de biserici, călăuzirea și hrănirea spirituală a membrilor, înfruntarea învățăturilor false și oferirea unei slujiri generale pentru nevoile din comunitate (cf. Faptele 6:3; 20:28,29; 1 Timotei 3:2,4,5; 2 Timotei 1:13,14; 2:2; 4:5; Tit 1:5,9). Deși aduce un plus în organizarea bisericii, hirotonirea nu transferă anumite calități specifice unor persoane hirotonite și nici nu introduce o ierarhie monarhică în comunitatea de credință. Exemplele biblice ale hirotonirii includ desemnarea unor sarcini, punerea mâinilor, postul și rugăciunea, încredințarea în mâna Domnului a celor aleși (Deuteronomul 3:28; Faptele 6:6; 14:26; 15:40).

Persoanele hirotonite își dedică talanții Domnului și bisericii Sale pentru o viață de slujire. Modelul de bază pentru hirotonire este Isus în alegerea celor doisprezece apostoli (Matei 10:1-4; Marcu 3:13-19; Luca 6:12-16), iar exemplul final al slujirii creștine este viața și lucrarea Domnului nostru, care nu a venit pentru a fi slujit, ci pentru a sluji (Marcu 10:45; Luca 22:25-27; Ioan 13:1-17). ■

A fost Ellen White hirotonită?

Una dintre ideile care se aduc în discuție atunci când se vorbește despre hirotonirea femeii este și aceea că Ellen White a fost hirotonită și a primit chiar un certificat de hirotonire. Legat de această afirmație, ne-am adresat Institutului de Cercetări Biblice, care ne-a trimis un răspuns formulat de William Fagal, director al Fundației White (White Estate). Redăm mai jos răspunsul primit:

Curierul Adventist: A fost Ellen White hirotonită?

Nu există nicio înregistrare a faptului că Ellen White a fost vreodată hirotonită prin punerea mâinilor omenești. Totuși, din 1871 până la momentul decesului ei, diferite organizații ale bisericii i-au oferit „acreditări pastorale”. Certificatul folosit purta titlul „pastor hirotonit” (ordained minister). Trei dintre certificatele ei de hirotonire de la mijlocul anilor 1880 se află încă în posesia noastră. Este interesant de notat că pe unul dintre ele (1885) cuvântul „hirotonit” este tăiat. Pe certificatul din 1887, următorul pe care îl avem, nu este tăiat.

A fost ea hirotonită între timp? Unii au susținut acest lucru. Dar dacă este așa, rămâne întrebarea de ce a beneficiat de acreditările unui pastor hirotonit în cei 15 ani precedenți. În acei ani, precum și în cei următori, numele ei apare pur și simplu între cele care au fost votate cu acreditări pastorale. Diferența dintre certificatul din 1885 cu cuvântul „hirotonit” tăiat și cel următor, din 1887, unde cuvântul „hirotonit” nu a fost tăiat, nu poate fi semnificativă, deoarece pe un certificat și mai vechi, din 1883 (pe care îl deținem de asemenea), cuvântul „hirotonit” nu a fost tăiat.

Nimeni nu susține că tăierea cuvântului „hirotonit”, în 1885, a reprezentat o schimbare a statutului ei, că i se retrăsese hirotonirea în acel an. Mai degrabă, tăierea cuvântului „hirotonit” subliniază ciudățenia acordării de „hirotonire” unui profet. Nicio categorie specială de acreditare de

acest fel nu există în biserică. Așa că biserica a folosit ceea ce avea, acordându-i cea mai înaltă acreditare fără ca ceremonia de hirotonire să fi fost efectuată. De fapt, profetul nu avea nevoie de acreditări omenești. Ea a activat mai bine de 25 de ani (anterior anului 1871) fără acreditare.

O indicație clară. Dar întrebarea dacă fusese hirotonită sau nu este definitiv rezolvată prin propria ei mână. În 1909, ea a completat un „Formular de informații biografice” pentru arhiva Conferinței Generale. La spațiul pentru punctul 19, care întreba: „Dacă ați fost hirotonită, menționați data, locul și de către cine”, ea a scris un X. Acesta este același răspuns pe care îl dă și la punctul 26: „Dacă ești recăsătorită, indică data și cu cine.” În acest mod, ea a indicat că nu se recăsătorise niciodată și nici nu fusese hirotonită vreodată. Ea nu a negat astfel că Dumnezeu o alesese și o instruisese, dar a răspuns la întrebarea în cauză, indicând faptul că nu existase niciodată o ceremonie de hirotonire pentru ea. (Arthur L. White a publicat aceste informații în introducerea la un articol intitulat „Ellen G. White – persoana”, apărut în *Spectrum* 4, 2 (primăvara anului 1972):7). ■

Hirotonirea femeii – argumente (pro și contra) care nu rezistă

Unii oameni săvârșesc fapte bune crezând că, dacă fac astfel, vor avea mai multe șanse de a fi mântuiți. Alții fac fapte bune ca mulțumire la adresa lui Dumnezeu pentru darul plin de har al mântuirii și vor ca, astfel, să urmeze exemplul Domnului lor. Ar trebui creștinii să facă fapte bune? Da. Biblia accentuează în mod repetat importanța faptelor bune, după cum a exemplificat-o chiar Isus în faimoasa parabolă despre oi și despre capre (Matei 25:31-46). La rândul său, după ce a afirmat că adevărații credincioși au fost mântuiți prin har, prin credință, și „nu prin fapte”, apostolul Pavel adaugă: „Căci noi... am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune” (Efeseni 1:8-10). Este posibil să faci fapte bune fiind mânat de motive greșite? Evident că da.

De o perioadă de timp, în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea se discută subiectul hirotonirii femeilor, cu accentul pe hirotonirea femeilor pentru lucrarea pastorală. Acest articol nu abordează problema în sine, dacă ar trebui sau nu să aibă loc hirotonirea femeilor ca pastor sau dacă ar trebui urmărit acest demers. În schimb, autorul e de părere că unele argumente în favoarea hirotonirii femeilor nu reprezintă corect Scriptura sau nu o iau în serios. Iar argumentele prezentate împotriva hirotonirii femeilor au aceleași defecte. Vă invit să le urmărim împreună!

Argumente nesustenabile pentru hirotonirea femeii

Adventiștii accentuează importanța Cuvântului lui Dumnezeu și caută călăuzire în paginile Scripturii. În chestiuni de credință și practică creștină, Biblia ocupă un loc neîntrecut și fără concurență. Însă unele argumente folosite în cadrul dezbaterii nu reprezintă corect Scriptura sau nu au prea mult de-a face cu ea, fiind astfel fie false, fie slabe, fie dobândite ulterior, în urma obișnuinței sau a vocii majorității. Iată o serie de argumente deficitare sau chiar lipsite de consecvență:

1. *Hirotonirea femeilor este necesară dat fiind consensul cultural și social.* Este fără îndoială o realitate aceea că, în cultura și societatea de azi din multe țări ale lumii, au fost redefinite rolul și funcțiile femeilor și s-a exercitat presiune asupra acelor țări care nu s-au aliniat. O astfel de realitate poate duce ușor la percepția că și biserica trebuie să se adapteze culturii pentru a fi relevantă și a depăși riscul asocierii cu o sectă. Însă cultura nu este în mod automat ceva corect și nu poate hotărî ce trebuie să creadă sau cum ar trebui să se comporte credincioșii. În anumite zone, spre exemplu, atunci când vine vorba de promiscuitate și exploatarea altora, adevăratul creștinism va fi efectiv la antipodi cu ceea ce spune cultura.

2. *Hirotonirea femeilor este necesară pentru că celelalte biserici au hotărât deja hirotonirea clerului de sex feminin, iar adventiștii nu ar trebui să fie ultimii în privința aceasta.* Problema nu ar trebui să fie aceea referitoare la ce fac sau ce nu fac celelalte biserici, ci care este lucrul corect de făcut. Alte biserici practică botezul pruncilor și păzesc duminica.

3. *Hirotonirea femeilor este necesară pentru că, la începuturile Bisericii Adventiste, s-ar putea regăsi o dovadă că femeile au fost implicate în activitatea de susținere a lucrării pastorale și e posibil, ici-colo, să fi fost vorba de hirotonirea femeilor.* Totuși chiar procesul de dezvoltare a Bisericii

Adventiste de Ziua a Șaptea nu este în sine o garanție a faptului că anumite lucruri făcute au fost drepte sau sunt corecte și ar trebui repetate. Biserica a avut în istoria ei o parte consistentă de crize și provocări, și adesea au fost făcute și greșeli.

4. *Hirotonirea femeilor este necesară pentru că nu este etică decizia de a nu hirotoni femeile.* Privită din perspectiva generației actuale, chestiunea ține de etică, cel puțin pentru o parte însemnată de oameni, și poate că așa și este. Totuși Biblia nu conține o poruncă de a hirotoni femeile pentru lucrarea pastorală. Ca atare, mai întâi ar trebui clarificat dacă Biblia permite ori nu, sau dacă sugerează implicit hirotonirea femeilor. Abia după ce se clarifică această chestiune se poate vorbi despre etică. Altfel, s-ar argumenta că, dintr-o perspectivă biblică, ar putea să nu fie imorală interdicția hirotonirii femeilor, și nici refuzul de a o face nu ar însemna sub nicio formă încălcarea unei porunci divine, după cum nu este nicio încălcare a poruncii divine lipsa hirotonirii instructorilor de la Școala de Sabat.

5. *Hirotonirea femeilor este necesară pentru că schimbările trebuie să se facă în mod regulat și sunt inevitabile.* Chiar dacă schimbările sunt de așteptat, dat fiind că Duhul Sfânt călăuzește permanent biserica, totuși o schimbare de dragul schimbării nu reprezintă cea mai bună motivație. Istoria bisericii este plină de exemple ale unor decizii greșite în teologie și practică. În Scriptură, preocuparea ateniienilor după „ceva nou” nu este percepută neapărat ca fiind ceva vrednic de admirație (Faptele 17:21).

6. *Hirotonirea femeilor este necesară din motive practice.* Deși se prea poate ca adesea reflecția teologică să fi fost influențată de practică și o astfel de influență să nu fi fost greșită, ci chiar necesară, se poate ca, pe de altă parte, să conducă spre alte realități care să se dovedească extrem de greu de corectat ulterior. Dezvoltarea sistemului ierarhic al preoției catolice, primatul episcopului de Roma și înălțarea sa ca papă nu au niciun suport biblic.

7. *Hirotonirea femeilor este necesară pentru că, oricum, problema aceasta nu va dispărea de la sine.* Sunt și alte probleme care nu vor dispărea de la sine, cum este disputa dintre evoluție și creație, păzirea duminicii și păzirea Sabatului sau credința în nemurirea sufletului în contrast cu credința biblică a stării omului în moarte. Dacă biserica ar trebui să cedeze într-un caz, dat fiind că, oricum, problema aceasta nu va dispărea, atunci nu ar fi logic ca decizia să se extindă

asupra tuturor celorlalte probleme care acum sunt văzute drept niște provocări? E clar că nu așa s-ar pune problema, dintr-o abordare biblică. Dacă ar fi așa, atunci biserica s-ar baza pe ce spune majoritatea, și nu pe ce spune Scriptura.

Această listă de argumente în favoarea hirotonirii femeilor pentru lucrarea pastorală nu este deloc una exhaustivă. Ea arată însă că argumentele propuse sunt atacabile, dacă acest demers s-ar face pe alte temeuri decât cele biblice.

Argumente nesustenabile contra hirotonirii femeii

Să ne îndreptăm acum spre argumentele aduse împotriva hirotonirii femeilor, care au, la rândul lor, aceleași defecte:

1. *Hirotonirea femeilor este inacceptabilă pentru că orice se întâmplă în societate sau în cultură ar trebui să fie respins.* Un astfel de argument ar considera normele culturale și sociale ca fiind cu totul și întotdeauna împotriva lui Dumnezeu, ceea ce este o poziție greu de susținut. Cultura este ca un coș de cumpărături cu multe lucruri amestecate, pe care creștinii nu îl pot accepta pe de-a întregul. În același timp, creștinii nici nu resping totul, de-a valma. Spre exemplu, credincioșii sunt chemați să nu disprețuiască autoritatea guvernamentală, care este o parte a culturii (Romani 13:1-3).

2. *Hirotonirea femeilor este inacceptabilă pentru că noi ar trebui să respingem ceea ce se întâmplă în alte biserici.* Dacă adventiștii nu copiază neapărat ce se întâmplă în alte biserici, asta nu înseamnă automat că respingem tot ce fac aceste biserici sau ce are loc în ele. Adventiștii ar trebui să se bazeze pe experiența altor creștini. Ei recunosc importanța unor învățături biblice pe care reformatorii, anabapțiștii și alții le-au redescoperit și practicat.¹

3. *Hirotonirea femeilor este inacceptabilă pentru că, în ciuda abordării ei de mai bine de 40 de ani, biserica nu a acceptat-o oficial niciodată.* Un astfel de argument ar fi unul bazat pe tradiție, în cazul acesta, o tradiție adventistă. Dar nu este un argument biblic. Este știut că și pionierilor adventiști le-a luat destul timp să cadă de acord asupra unor doctrine. Un exemplu ar fi doctrina Trinității care, deși susținută clar de Ellen G. White, nu a fost acceptată ușor.

4. *Hirotonirea femeilor este inacceptabilă pentru că este ordonată de o agendă militantă a mișcării feministe și a femeilor dominatoare.* E adevărat că unele forme ale teologiei feministe reinterpre-

tează complet Scriptura, bazându-se pe presupuziția că Scriptura nu este Cuvântul lui Dumnezeu, și devin astfel dăunătoare, ceea ce este cu totul inacceptabil pentru adventiști. E adevărat și că unele acțiuni ale mișcării feministe pot irita mare parte a bisericii. Însă asta nu înseamnă automat că sprijinul pe care îl acordă hirotonirii femeilor este un semnal că așa ceva nu ar putea și nu ar trebui să fie susținut nicidecum. Apelul oricărei tabere la argumente incorecte nu ar trebui să ne împiedice să facem ce trebuie făcut din rațiunile cele mai corecte.

5. *Hirotonirea femeilor este inacceptabilă pentru că se opune înțelegerii tradiționale a rolului și funcțiilor femeii, militează împotriva relațiilor familiale descrise în termenii supunerii.* Acest argument nu este neapărat unul corect. Mulți susținători ai hirotonirii femeilor vor argumenta mai departe că, în cadrul familiei, femeile trebuie să fie supuse soților lor și că soții ar trebui să-și iubească soțiile așa cum Și-a iubit Hristos biserica. Ceea ce nu vor accepta însă este ideea că orice femeie trebuie să fie supusă oricărui bărbat. Pe de altă parte, chiar dacă acest argument ar fi corect, el nu poate fi folosit pentru a ține piept schimbării, dacă Scriptura ar cere o schimbare.

6. *Hirotonirea femeilor este inacceptabilă din motive practice. Schimbări de felul acesta ar duce la anxietate și ne-ar răsturna sistemul.* Este cât se poate de sigur că noile schimbări ar putea da naștere unor sentimente neplăcute, un fel de anxietate, și i-ar face pe bărbați să se întrebe care este rolul lor și cum ar trebui să se raporteze la femeile aflate în poziții de autoritate. Cu toate acestea, motivele practice nu sunt cele care să aibă ultimul cuvânt cu privire la un lucru care ar trebui sau nu ar trebui făcut.

7. *Hirotonirea femeilor este inacceptabilă pentru că poate fi legată de susținerea unui stil de viață homosexual.* Este adevărat că unii oameni ar face o legătură între hirotonirea femeilor și stilul de viață homosexual. Sunt alții însă care sprijină hirotonirea femeilor pentru lucrarea pastorală, dar care s-ar opune categoric practicilor homosexuale, pentru că Biblia interzice un stil de viață homosexual. Ajungem la aceeași problemă în care argumentele incorecte nu ar trebui să ne împiedice să facem ceea ce trebuie făcut din rațiunile cele mai corecte.

8. *Hirotonirea femeilor este inacceptabilă pentru că susținătorii ei folosesc forme ale teologiei liberale sau abordări critice ale Scripturii.* Acest argument nu este prea valid în cercurile adventiste. Deși unii fac o legătură între chestiunea

hirotonirii și teologia liberală, cel mai adesea, marea majoritate nu vede o astfel de legătură. Adesea, hirotonirea femeilor este susținută de cei care privesc Scriptura cu mare apreciere.

DA sau NU hirotonirii, dar din motive corecte

De-a lungul istoriei lor, adventiștii au accentuat faptul că ei iau Scripturile ca pe Cuvântul lui Dumnezeu și se consacră studiului Bibliei și urmării direcțiilor ei. Se pare însă că, în dezbateră cu privire la hirotonire, nu se întâmplă asta întotdeauna. Uneori, scurtcircuităm dezbateră, venind cu argumente de mâna a doua sau chiar argumente total eronate. Nu ar trebui să îngăduim ca așa ceva să aibă loc. Nu se creează decât o atmosferă emoțională, făcându-ne să ne concentrăm pe argumente care nu ne folosesc, în loc să ne concentrăm pe Scriptură și pe implicațiile ei.

Am prezentat în alt document care ar trebui să fie demersul de studiere a Scripturilor și care să fie întrebările ce trebuie puse.² Aici este suficient să afirmăm că, acolo unde Biblia nu prezintă porunci explicite, nici adventiștii nu ar trebui să se supună unor abordări de genul: (1) *ceea ce Scriptura nu interzice înseamnă că permite* – asta ar însemna că putem fuma sau folosi droguri; (2) *ceea ce Scriptura nu permite înseamnă că este interzis* – asta ar însemna excluderea medicinei moderne sau a structurii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Ca atare, trebuie să luăm principiile biblice așa cum sunt și să facem o distincție între ceea ce este descriere biblică și ceea ce este prescriere biblică. De asemenea, trebuie să urmărim în timp evoluțiile unor concepte în cadrul Scripturii (spre exemplu, de la cartea de despărțire din Vechiul Testament la poziția clară a lui Isus împotriva divorțului).

Ținta noastră ar trebui să fie aceea de a studia Scriptura și de a încerca să descoperim principiile biblice care ne pot călăuzi în dezbateră subiectului hirotonirii, cântărind toate dovezile biblice, rugându-ne și permițând Duhului Sfânt să ne călăuzească. După ce se încheie această etapă, abia atunci unele dintre argumentele din linia a doua ar putea aduce un sprijin suplimentar. Însă Scriptura rămâne prima și cea mai importantă. ■

¹ Vezi E. G. White, *Tragedia veacurilor*, capitolele 4 – 14.

² Spre exemplu, Ekkehardt Mueller, „Hermeneutical Guidelines for Dealing with Theological Questions”, document regăsit pe site-ul BRI la adresa https://adventistbiblicalresearch.org/sites/default/files/pdf/Hermeneutical_Guidelines.pdf

Ekkehardt Mueller este director asociat al BRI (Institutul de Cercetări Biblice).

Drumul spre stele

Interviu realizat de redacția revistei Curierul Adventist cu Emma Modoran

Curierul Adventist (CA): Spune-ne câteva cuvinte despre activitatea ta.

Emma Modoran (E.M.): Lucrez ca jurist în cadrul Serviciului European pentru Acțiune Externă, una dintre instituțiile Uniunii Europene.

CA: Care este traseul tău educațional? Ce școli ai absolvit?

E.M.: După ce am terminat Liceul Școala Centrală, am fost admisă la Facultatea de Litere, secția Relații Internaționale și Studii Europene. Cursurile de acolo nu au răspuns însă pe deplin așteptărilor mele, așa că în timpul primului an de facultate m-am hotărât să schimb direcția și am început să mă pregătesc pentru examenul de admitere la Facultatea de Drept. Am urmat până la capăt și facultatea începută inițial, dar după admiterea la Drept, mi-am concentrat atenția pe studiile de acolo. În paralel cu studiile din cadrul Facultății de Drept, am urmat cursurile Colegiului Juridic Franco-Român pentru Studii Europene, cu care facultatea are un parteneriat, și care mi-au permis să obțin o diplomă franceză de licență în Drept.

În ultimul an de facultate, am obținut o bursă Erasmus și am studiat la Universitatea Panthéon-Sorbonne din Paris. În același an petrecut în Franța, m-am înscris, cu diploma de licență obținută de la Colegiul francez, în primul an de master, specializarea Drept internațional, la Universitatea Panthéon-Assas. Am continuat cel de-al doilea an de master tot în Franța, cu ajutorul unei burse a Guvernului francez, pe specializarea Drept internațional economic, la Universitatea Panthéon-Sorbonne.

De-a lungul anilor de studiu, a trebuit de multe ori să fiu necruțătoare cu organizarea timpului meu ca să reușesc să duc totul la capăt. Am trecut prin momente în care presiunea era foarte mare din cauza volumului mare de muncă, dar am avut convingerea că, dacă fac tot ce pot mai bine, Dumnezeu mă va ajuta.

CA: Cum ai ajuns să lucrezi pentru Uniunea Europeană?

E.M.: În timpul primului an de master, la doi ani după aderarea României la Uniunea Eu-

ropeană, m-am înscris la un concurs pentru un post în cadrul Administrației europene, organizat în domeniul juridic. Sora mea trecuse printr-un concurs similar într-un alt domeniu și m-a încurajat să mă înscriu și eu. Eram încă în perioada de studii și mai aveam ceva până să obțin diploma de master, dar am început pregătirea pentru concurs.

La cele trei probe de concurs, care s-au desfășurat pe parcursul unui an, am intrat în sala de examen cu un gol în stomac și am ieșit nu foarte încrezătoare în reușită, dar Dumnezeu a fost alături de mine și mi-am regăsit numele pe lista celor care trecuseră concursul. Faptul că am fost admisă nu a însemnat însă că aveam un loc de muncă asigurat, ci doar că puteam fi recrutată.

La terminarea masterului, am trecut prin aceleași provocări pe care le întâmpină oricine care abia a ieșit de pe băncile facultății, cu atât mai mult cu cât efectele crizei economice se făceau simțite din plin. Ca să găsesc un loc de muncă trebuia să am experiență, ca să câștig experiență, trebuia să încep de undeva. Iar eu am început cu stagii – am lucrat 3 luni în Delegația Uniunii Europene din Republica Centrafricană și alte 6 luni în Biroul Uniunii Europene din Kosovo. La sfârșitul celui de-al doilea stagiului, mi s-a oferit un post temporar la Curtea de Justiție a Uniunii Europene din

Luxemburg – în timpul facultății făcusem o lună de practică în unitatea de juriști-lingviști de acolo, iar acum aveam nevoie de cineva pe termen scurt. A fost primul meu loc de muncă plătit. Iar când contractul de acolo se apropia de sfârșit, o nouă ocazie s-a ivit de a lucra temporar la o altă organizație internațională, Curtea Europeană a Drepturilor Omului din Strasbourg. După toate aceste experiențe, am avut un interviu pentru postul pe care îl ocup acum și am fost angajată ca funcționar în cadrul Uniunii Europene.

Când privești în urmă și vezi cum lucrurile s-au înlănțuit și au căpătat sens, cum unele experiențe au condus spre altele, e ușor să ai impresia că totul a decurs lin și fără dificultate. Atunci când am terminat studiile, nimic nu părea însă simplu. De fapt, au existat nenumărate întrebări, incertitudini, momente de răscruce și alegeri dificile. Multe candidaturi rămase fără răspuns, dar și eșecuri presărate pe drum. Pentru unele din acestea, nu a trecut mult timp până să aflu de ce a fost mai bine să mi se închidă (uneori chiar să mi se trântască) ușa în fața căii pe care voiam să o apuc. În dreptul altora, sunt curioasă să descopăr într-o zi răspunsul.

Nu doar o dată m-am întrebat ce va urma. Au fost momente în care nu puteam vedea la o distanță mai mare de câteva luni, nu știam încotro voi merge, momente în care aș fi vrut să trag de țesătura necunoscutului, să o rup sau măcar să o destram într-un colț. În timp ce întrebările continuau să mă năpădească, Dumnezeu pregătea deja ceva pentru mine. Probabil că, dacă aș fi știut totul de la început, nu aș mai fi resimțit atât de acut dependența mea de El.

CA: *Cum este văzută Biserica Adventistă la nivelul instituțiilor europene?*

E.M.: Biserica Adventistă nu este foarte cunoscută în Belgia. Biserica de aici are în jur de 2 000 de membri, aproximativ 1 membru la fiecare 5 500 de locuitori. De cele mai multe ori, numele bisericii nu trezește niciun fel de rezonanță familiară celor față de care îl pronunț. Pentru majoritatea celor cu care intru în contact, eu sunt prima persoană de religie adventistă pe care o cunosc. Asta e o responsabilitate în plus pentru mine. Încerc ca, prin ceea ce sunt și fac, să fiu de ajutor celor din jur. Oamenii se confruntă cu aceleași probleme și au aceleași nevoi ca în orice alt mediu. Mă rog ca eu să am ochii deschiși să le văd și să nu trec niciodată indiferentă pe lângă vreo nevoie.

CA: *Credința ta ți-a oferit vreun avantaj în modul de abordare a provocărilor și în alegerile pe care le-ai făcut până acum?*

E.M.: În timpul anilor de facultate, am simțit din plin binecuvântarea Sabatului. În special în timpul sesiunii, când examenele veneau unele după altele, într-un ritm amețitor, iar cărțile groase de drept trebuiau citite și recitate, vineri seara eu le lăsam deoparte. Nu am avut niciodată sentimentul că sunt dezavantajată față de colegii mei, care aveau o zi în plus de învățat. Dimpotrivă, aveam privilegiul să îmi pot lua o zi de pauză fără să am muștrări de conștiință, să îmi încarc bateriile și să încep cu noi forțe după apusul soarelui.

Și în timpul masterului m-am bucurat de această binecuvântare. A fost o ocazie în care unul dintre examenele fixate inițial în timpul săptămânii a fost mutat într-o sâmbătă din cauza unei greve. Dacă în România avusesem experiențe frumoase, în care profesorii îmi arătasera înțelegere și o soluție fusese găsită întotdeauna, în Franța, o țară bine cunoscută pentru înverșunarea cu care își apără laicitatea, șansele erau mult mai mici să găsească înțelegere pe motive religioase. Dacă nu puteam da examenul în altă zi, îmi rămânea pe toamnă, când nu mai puteam candida pentru burse, iar înscrierile pentru cel de-al doilea an de master erau încheiate. Dumnezeu știa care era miza acestui examen, așa că l-am încredințat Lui îngrijorările mele. M-am bucurat mult când am aflat că administrația universității a acceptat să dau examenul separat, într-o altă zi a săptămânii.

De asemenea, credința că Dumnezeu deține controlul în orice împrejurare mi-a dat de multe ori puterea să continui. Primul an de master a fost un an foarte greu. Concurența era acerbă, pentru că în funcție de note puteai sau nu să ai șansa să intri în cel de-al doilea an de master. Dacă în primul an eram cam 150 care urmam cursurile aceluiași master, în al doilea an, locurile erau limitate la maximum 20. Uneori, aveai impresia că toată lumea luptă în jurul tău cu ghearele și cu dinții. Dacă pierdeai un curs, era foarte greu să găsești pe cineva dispus să-ți dea ceea ce notase. La bibliotecă abia găseai un loc liber și plecai la 9 seara, ora închiderii. În timpul aceluși an, nu doar o dată mi s-a întâmplat să fiu întrebată de colegi: Cum de poți fi atât de liniștită când toți suntem atât de stresați?

Aceeași întrebare mi-a fost pusă și de către colegii de lucru – ritmul de la serviciu este deseori foarte intens și mulți se miră cum de reușesc să îmi păstrez zâmbetul și calmul. Încrederea pe care o am în Dumnezeu este cea care îmi dă pu-

tere. Într-adevăr, Dumnezeu poate să ne picure în suflet pacea Lui, care întrece orice prețepere.

CA: *Ne poți relata o experiență în care ai văzut clar că Dumnezeu te susține?*

E.M.: Au fost multe ocazii în care am simțit nu numai că Dumnezeu mă susține, ci că mă poartă în spate, cum își poartă un tată copilul. Am învățat din timpul facultății lecția încrederii doar în puterea Lui: când eram tentată să mă încred în forțele proprii, gândind că am reușit să parcurg materia și că o stăpânesc destul de bine, atunci aveam rezultate neașteptat de mici față de cât învățasem. Dimpotrivă, când înaintea unor examene îmi dădeam seama de imensitatea materiei, de timpul scurt pe care îl aveam la dispoziție și de cât de vulnerabilă sunt, agățându-mă de ajutorul divin, atunci aveam rezultate surprinzător de bune. E o lecție pe care îmi doresc să nu o uit niciodată.

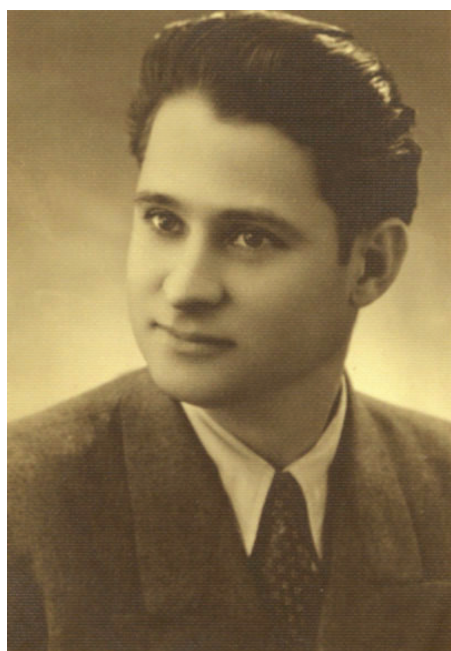
Una din ocaziile în care am văzut intervenția lui Dumnezeu în drumul meu profesional e legată de concursul pe care l-am dat pentru a lucra în cadrul Uniunii Europene. Am mers în Bruxelles pentru a susține proba scrisă și, în dimineața examenului, mi-am pus ceasul să sune ca să mai parcurg câteva pagini. Greu de ales ce să citești chiar înaintea examenului, mai ales atunci când te prezinți la un concurs pentru care, oricum, nu ai nicio bibliografie... Printre lucrurile pe care le-am citit în acea dimineață, am simțit îndemnul să recitesc câteva pagini dintr-un anumit capitol. După prima parte a probei scrise, am avut o pauză de masă, în care m-am întâlnit cu câțiva prieteni. Discuția din timpul mesei a ajuns la un moment dat la același subiect pe care îl recitisem dimineața și noi elemente s-au adăugat în timpul discuției. Când m-am reîntors în sala de examen, în fața colii albe, am descoperit că unul din subiectele pentru eseu era tocmai cel citit și discutat. Coincidență? Nu cred în coincidențe, ci în Providență.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru realizările de până acum, care l-au datorează întru totul. „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” este un principiu care se aplică în orice aspect al vieții. Atunci când ne încredințăm planurile în mâna Lui, El va face mult mai mult decât îndrăznim noi să credem sau să sperăm. ■

Ilie Penca – lucrător în via Domnului (II)

Interviu realizat de Dana Bordeianu cu pastorul pensionar Ilie Penca

Ilie Penca a crescut într-o familie unde Biblia se găsea mereu pe masă, iar cuvintele frumoase și dreptatea erau la loc de cinste. Însă, în floarea tinereții, Ilie Penca are parte de cea mai mare nedreptate: să fie condamnat la închisoare pentru faptul că L-a ales pe Dumnezeu, fiind un om moral, cum de altfel, chiar persecutorii săi recunoșteau. Cei mai frumoși ani i-a petrecut în închisoare, cu speranța însă că într-o zi va fi liber...

D.B.: *Ce a urmat după procesul în urma căruia ați fost condamnat la 4 ani de închisoare? Ce vă amintiți din perioada petrecută în închisoare?*

I.P.: Ne-au transferat de la cei ce urmau să fie judecați la poliției judecați. Într-o cameră era unul care avea lanțuri la mâini și la picioare. A auzit că sunt creștin, m-a chemat și a început să-mi mărturisească ce a făcut. Voia să se sinucidă. Dumnezeu mi-a dat înțelepciune, am vorbit cu el, l-am consolată, i-am spus să aibă încredere în Dumnezeu. Apoi am auzit că la recurs i s-a redus pedeapsa la 2 ani.

De acolo am fost trimiși, în câteva zile, la Arad. Slăbisem foarte mult. La Arad ne-au băgat în ateliere să lucrăm la împletit coșuri pentru damigene. Pentru că ne-au băgat pe toți într-o cameră, sâmbăta ne rugam, cântam, studiam lecțiunea – un frate strecurase o Biblie sub veston. Dacă venea Domnul în

aceea perioadă, eram sigur de mântuire, așa de consacrați eram lui Dumnezeu.

D.B.: *Care era programul, ce vă impuneau să faceți, cum era viața în închisoare?*

I.P.: Foarte grea. Spre exemplu, la masă ne serveau jumări de porc la fasole. Când am văzut grăsimea de porc, am dus înapoi mâncarea: „Noi nu mâncăm așa ceva.” Am mâncat bucățița de pâine goală – era cât jumătate de palmă. S-au sesizat și ne-au chemat la directorul închisorii. Acesta era evreu, fratele lui Teohari Georgescu, ministrul de interne la vremea aceea, și ne-a înțeles.

Directorul închisorii ne-a întrebat: „Ce doriți?” Noi am spus că am dori ca înainte de a pune prăjeala, să ne dea separat. Și așa făceau. La un anumit moment, cred că le-a fost milă de noi, pentru că ne dădeau câte o jumătate de litru de ulei și o ceapă pe săptămână pentru toți 16, ca să prăjim.

În atelier aveam o sobă de tablă și, lucrând la nuiele, făceam focul din cotoare. Aveam o cratiță și mălai (puteam primi de acasă 10-12 kilograme pe lună). Seara ne organizam câte doi să facem mămăliguța. Făceam în 4 castroane, ca să ajungă pentru 16 persoane, și era foarte bună. Dacă se întâmpla să avem și brânză când mai venea câte un pachet, era minunat, dacă nu, mămăliguță goală.

Am trăit rău un timp. Apoi ne-au mărit și rația. Primeam de acum două felii de pâine și mâncare mai bună. Duminică seara primeam un polonic de macaroane cu zahăr. După un an și jumătate, ne-am mai refăcut fizic.

D.B.: *Dar în prima perioadă cum a fost?*

I.P.: A fost greu... Eram într-o celulă cu igrie, umiditate, cu ciment pe jos, la parter fiind cam 40 de persoane. Dormeam câte un rând sub pat și un rând pe pat. Eram partajați, 20 sus, 20 jos. Cum se elibera un loc sus, se ocupa, iar dacă venea cineva nou, ocupa locul de jos, deoarece aveam un șef de cameră numit. Acolo se

dădea ciorbă de burtă de vită. Pe un geam mic vedeam cum spălau burta cu o lopată – unii nici nu puteau să o mănânce. Noi mâncam de foame. Primăvara ne dădeau spanac. Atât de tari erau cotoarele de spanac, încât nu le puteai înghiți.

D.B.: *Literatura era permisă?*

I.P.: Nu. Aveam o singură Biblie ascunsă bine. Studiam în timp ce unul dintre noi stătea la ușă, pentru că gardienii ascultau cu atenție de pe sală. Apoi, ne plăcea să cântăm...

D.B.: *Și nu vă opreau?*

I.P.: Nu ne dădeau voie, însă noi cântam mai încet.

Într-o zi, educatorul politic de închisoare l-a întrebat pe unul din băieții noștri: „Ce fac sfinții?” El s-a oprit și a zis: „Domnule comandant, vă rog, suntem noi destul de bătuți de soartă.” Educatorul politic a luat poziția de drept și a zis: „Nu! Asta este o apreciere a noastră că voi sunteți ca sfinții! Ține minte să spui și celorlalți!”

Și locotenentul-major venea des la noi în atelier și discuta cu noi. El spunea: „Locul vostru nu este aici! Voi veți pleca de aici! Aveți curaj băieți!” De fapt, asta ne-a ținut. Unii mai în vârstă ne spuneau: „Vrei să ieși din închisoare? Trebuie să ai moralul ridicat și să nu te descurajezi. Să ai credința că mâine vei ieși, altfel, psihic te îmbolnăvești și mori!”

D.B.: *Aveați speranțe de eliberare?*

I.P.: Într-o zi de Sabat, a venit procurorul. Ne-a găsit pe toți în cameră. I-am spus că așteptăm să ni se dea și nouă un drept de grațiere. „Dacă vă veți schimba atitudinea”, a răspuns el... „Păi atitudinea noastră este de partea lui Dumnezeu și de partea oamenilor că nu am făcut niciun rău. I-am iubit și îi iubim pe toți.”

D.B.: *Nu ați declarat recurs?*

I.P.: Ba da, și ni s-a scăzut câte un an. În loc de 4 ani, am rămas cu 3 ani. Însă, în primăvara anului 1950, s-a depus un memoriu la Petru Groza. Spre toamnă ne-au chemat la biroul închisorii. Acolo erau doi domni în vârstă și două doamne și ne-au spus: „Ce e cu voi, domnule? Ce ne deranjați? Cine v-a chemat aici?” Noi ne-am intimidat, ne-am întristat, dar ei au început să râdă: „Nu vă întristați, băieți, avem o veste bună pentru voi, veniți mai aproape. Ascultați: În baza decretului nr. ..., semnat de ..., vi se reduce pedeapsa la jumătate. După aceea ne-a întrebat: „Băieți, nu vă bucurați?” „Cum să nu ne bucu-

răm”, am răspuns noi... „Acum ar trebui să vă dăm și o primă de muncă”, au spus ei. Se dădea patru luni la an. Vă punem pe lista lunii decembrie pentru grațiere!

D.B.: *Cum a fost așteptarea?*

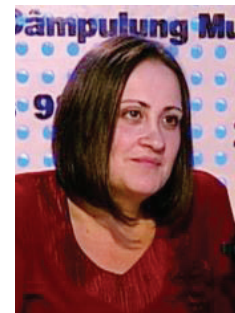
I.P.: Grea. Ne rugam să nu se răzgândească. Pe 30 decembrie, ne-au chemat să dăm în primire hainele, apoi, mergând spre poarta închisorii, ne-am auzit chemați înapoi. Trebuia să ne mai verifice o dată, să nu cumva să avem vreo altă urmărire penală. Am mai dormit o noapte cu emoții, rugăciune și teamă. Sâmbătă dimineața ne-am încolonat din nou. Ne-au controlat dosarele, am primit foile de eliberare de la închisoare și ni s-a spus: „Băieți, acum sunteți liberi!”

Am ieșit din închisoare și, doi câte doi, am plecat. Unde să mergem? Am mers la adunare. Când ne-au văzut frații, s-au bucurat nespuse. Soția fratelui Baciuc ne-a oprit pe doi sau trei și ne-a cazat până duminică seara, că urma să vină spre București. Duminică noaptea am călătorit și luni dimineața am fost în București. Am mers în Labirint la școală. Fratele Indricău tocmai ieșea de la ore, ne-a dus la birou, a venit taica Demetrescu, care a plâns mult pentru noi și s-a rugat spunând: „Băieții noștri, băieții noștri, ei suferă pentru Domnul!” Fratele Indricău ne-a invitat apoi la masă.

Toamna am depus cerere la Seminarul Teologic, am fost admis și, după 4 ani, am fost trimis în lucrare.

***

Ilie Penca a ales să stea lângă o învățătură sănătoasă, pentru veșnicie. Datorită acestui lucru, acum, când povara anilor apasă greu pe umerii săi, când perii albi se observă și când vocea a căpătat o gravitate profundă, Ilie Penca însuși a ajuns un exemplu pentru oamenii din jur. Lucrul acesta mă poartă cu gândul la cartea Efeseni, capitolul 6, v. 14-17, unde stă scris: „Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii..., luați scutul credinței..., luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.” Acest lucrător în via Domnului, așa cum l-am intitulat pe pastorul Ilie Penca, a ales să rămână lângă Dumnezeu, s-a încins cu adevărul atunci când vremurile erau grele și când închisoarea amenința pe oricine. A luat platoșa neprihănirii când își petrecea timpul în arest, a luat scutul credinței pentru a sta alături de frații săi împreună pentru Dumnezeu, folosind sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu, fără teamă de consecințe. ■

Dana Bordeianu este avocat și realizator de emisiuni la Vocea Speranței și SperanțaTV.

Încă o strigare...

Am recitat de curând excepționala carte a lui Andrei Pleșu *Parabolele lui Iisus*, apărută la Editura Humanitas, și am retrăit emoții speciale generate, pe de o parte, de frumusețea interpretării pildelor biblice, pe de altă parte, de bogăția învățăturilor și de biruința adevărului din „poveste”.

Introducerea cărții conține ea însăși o parabolă populară din cultura evreiască, menită să pregătească mintea și sufletul pentru întâlnirea cu „parabolele lui Isus”. Mi-a reținut atenția, așa încât o redau întocmai.

„După mulți ani de sărăcie grea, care însă nu i-au zdruncinat încrederea în Dumnezeu,

rabinului Eisik, din Cracovia, i s-a poruncit în vis să meargă să caute o comoară la Praga, sub podul care duce la palatul regal. După ce visul s-a repetat trei nopți la rând, rabinul Eisik s-a hotărât și a plecat la Praga. Numai că podul era păzit zi și noapte de gardieni, astfel încât rabinul nu îndrăznea să se apuce de săpat. Venea însă în fiecare dimineață lângă pod și îi dădea târcoale până seara. În cele din urmă, șeful pazei, intrigat de ceea ce vedea, l-a întrebat politicos ce căuta acolo: caută ceva anume sau așteaptă pe cineva? Atunci rabinul Eisik i-a povestit visul datorită căruia venise de atât de departe la Praga. Paznicul a izbucnit în răs: «Bietul de tine, cu pingelele tale tocite! Ai pornit la asemenea drumeție de dragul unui vis! Deh, așa e când te încrezi în vise! Și eu ar fi trebuit să-mi iau picioarele la spinare când mi s-a poruncit odată, în vis, să merg la Cracovia și, în odaia unui jidov pe care, chipurile, îl chema Eisik, fiul lui Jekel, să sap undeva după sobă ca să găsească o comoară. Eisik, fiul lui Jekel! Parcă mă văd la locul cu pricina – unde probabil jumătate din locuitorii evrei se numesc Eisik și cealaltă jumătate Jekel – scotocind prin toate casele!» Și paznicul a izbucnit din nou în răs. Rabinul Eisik s-a înclinat, s-a întors acasă, a dezgropat comoara și, cu o parte din ea, a construit o casă de rugăciune care se numește Școala «Reb Eisik Reb Jekel».” (Andrei Pleșu, *Parabolele lui Iisus*, Editura Humanitas, București, 2012, p. 14,15).

Mesajul acestei pilde are numeroase variante de înțelegere, deschizând eficient și adecvat calea aplicațiilor.

Un vis devenit realitate

Ne amintim cu toții (mai ales cei trecuți de 35 de ani) unul dintre cele mai îndrăznețe visuri ale adventiștilor din România de dinainte de 1989. Vis care ne îmbrățișa imaginația, mai ales când eram direct implicați – când eram exmatriculați din facultăți, când nu ne puteam prezenta la examene pentru că erau fixate sâmbăta, când eram scoși în fața clasei în fiecare luni pentru a primi porția de muștruluiială... , când accesul nostru la educație era aproape imposibil, fără compromisiuri.

Atunci visam la cât de frumos și bine ar fi să avem școlile noastre, să putem pune în practică

Orice părinte creștin are solemnă obligație de a oferi copiilor săi o educație care să-i conducă la o cunoaștere a Domnului și la partășie cu natura divină, prin ascultare de voința Sa și urmând pe calea lui Dumnezeu.

cea ce învățăm din Scriptură și Spiritul Profetic. Ne ardea sufletul în noi când primeam vești despre sistemul educațional adventist din lumea occidentală și nu aveam nici măcar curajul de a ne ruga pentru o astfel de șansă pentru noi și copiii noștri. Cei mai însetați de cultură „inventau” fel de fel de trucuri pentru a se strecura prin instituțiile de învățământ de stat (de altfel singurele existente) pe cât posibil fără compromis. Puțini, foarte puțini reușeau. Și aceștia cu sacrificii enorme. Cât de neputincioși eram în fața unor cerințe elementare ale bisericii noastre: „Plănuind educarea copiilor în afara căminului, părinții ar trebui să-și dea seama că nu mai este sigură instruirea în școli obișnuite și să se străduiască să-i trimită la acele școli unde pot obține o educație bazată pe Scriptură. Orice părinte creștin are solemnă obligație de a le oferi copiilor săi o educație care să-i conducă la o cunoaștere a Domnului și la părtășie cu natura divină, prin ascultare de voința Sa și urmând pe calea lui Dumnezeu.” (Ellen White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 168)

Ne doream fierbinte să avem o astfel de posibilitate de alegere, dar puțini reușeau acest lucru plecând din țară. În ciuda acestei amare realități, au existat destui Eisik pentru care credința în realizarea visului de a avea școli adventiste a fost mai puternică decât circumstanțele istorice și scepticismul generalizat. Ei au avut puterea de a crede că visul „de a înființa mici școli în locuri izolate, pentru educarea tinerilor noștri nu numai în Scripturi și în științe, ci și în multe aspecte ale lucrărilor practice” (*Idem*, p. 167) poate deveni o realitate și în țara noastră. Ei nu știau cum și când se va întâmpla lucrul acesta, dar au crezut în acest vis, s-au rugat pentru realizarea lui și s-au pregătit ca atunci când împlinirea va fi sorocită, să pună umărul la înfăptuirea lui.

Și a venit un decembrie eliberator pentru români și mai ales pentru cei care au suferit pentru religia lor, pentru conștiința lor. Multe lucruri au devenit posibile, dar cel mai mult ne-a bucurat deschiderea pentru o trăire necenzurată a vieții de creștin. „Făuritorii” de visuri au dat semnalul în munca de punere în fapt a lucrurilor după care au năzuit atâta vreme.

S-au înființat licee, școli primare, grădinițe. S-a construit campusul universitar de la Cernica, s-au adăugat noi facultăți. Biserica a sprijinit cu eforturi mari toate aceste inițiative și le-a coordonat, astfel încât unul dintre cele mai mărețe visuri ale adventiștilor din țara noastră a devenit realitate.

O realitate amenințată să devină o dezamăgire

Privesc în urmă, de la înființare și până în prezent, și nu pot ignora rezultatele uimitoare ale instituțiilor școlare adventiste din România. Cei care au trecut pe acolo, cu mici excepții, poartă eticheta împlinirii profesionale, spirituale, sociale și emoționale. Nu ne permite spațiul și nici deontologia să-i numim pe toți cei care au dat un sens autentic, nobil și corect vieții lor, trecând prin școlile noastre. Dar comunitatea adventistă română îi știe, îi respectă și se bucură de realizările lor.

Și totuși se mai aud din când în când voci care se întreabă dacă merită să-și trimită copiii în astfel de școli. Alte voci sunt chiar mai categorice în ce privește „ocolirea” instituțiilor noastre de învățământ, căutând ceva mai bun. În mod sigur, ei n-au citit sau au uitat sfatul profetului: „Părinții nu trebuie să uite că mult mai mult va fi realizat prin școlile noastre, dacă ei sunt conștienți de avantajul de care se vor bucura copiii lor în aceste școli.” (*Idem*, p. 127)

Visul din trecut a devenit comoara prezentă, o comoară de înțelepciune și pricepere pentru viața de aici, dar mai ales pentru pregătirea viețuirii cu Mântuitorul nostru. O pildă biblică ne vorbește despre un om care descoperă o comoară într-o țarină. Și omul acela vinde tot ce are și cumpără țarina (Matei 13:44). Oare n-ar trebui să împrumutăm acest comportament și să investim tot ce avem în dobândirea înțelepciunii și priceperii de la sursa adevărată?

Este adevărat că lumea ne îmbie cu cele mai sofisticate și atrăgătoare reclame la *ospățul* din înțelepciunea ei, dar noi, copiii lui Dumnezeu, pentru salvarea cărora Cerul a dat ce a avut mai scump, suntem doriți și așteptați să ne bucurăm de comoara de înțelepciune care vine de la Tatăl nostru.

Biserica și-a făcut datoria investind enorm, porțile școlilor au fost deschise... Dar, dacă această comoară nu este apreciată, riscul de a deveni o dezamăgire este foarte mare. De aceea azi, când încă mai este posibil, mai fac o strigare: Alegeți școlile potrivite pentru voi și copiii voștri, ca să nu rămână ascunsă și părăsită comoara înțelepciunii ce vine de sus! ■

Lect. univ. dr. Elena Petrescu este manager al programului de studii Limba și Literatura Română, Limba și Literatura Engleză la Institutul Teologic Adventist.

Rubrica „Texte și semnificații”, realizată de Gabriel Ișvan, poate fi ascultată la Radio Vocea Speranței vineri și duminică (în programul de seară) și sâmbăta și duminica (la matinal).

De ce nu au murit Adam și Eva imediat după ce au mâncat din fructul oprit?¹

¹ Adaptare după „De ce nu au murit Adam și Eva imediat?” de Tarsee Li, *Interpretarea Scripturii, Viață și Sănătate*, București, 2012.

În Geneza 2:16,17, citim: „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: «Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.»”

Citind Biblia mai departe, descoperim că cei doi nu au murit în ziua în care au mâncat din fructul oprit, ci după mai mult de 900 de ani. Vorbește Dumnezeu cumva la mânia, apoi Se răzgândește și îndulcește sentința? Atunci când Dumnezeu spune ceva, se referă exact la ceea ce spune sau mereu trebuie să deducem alte înțelesuri?

Variante de interpretare

Variantele cele mai cunoscute de explicare a acestei situații sunt: 1) Dacă la Domnul o zi este ca 1 000 de ani (2 Petru 3:8), Adam a murit în cursul acestei zile de 1 000 de ani (Geneza 5:5); 2) Adam și Eva au început să moară imediat, puțin câte puțin, din acea zi; 3) Execuția pedepsei cu moartea a fost comutată, pentru că, în Geneza 3:15, Dumnezeu a promis un Mântuitor înlocuitor.

Ce spune textul?

Dumnezeu l-a așezat pe Adam în Grădina Edenului și i-a spus că poate mânca liber din fiecare pom din grădină, cu excepția unuia – pomul cunoștinței binelui și răului. Avertizarea dată era clară și directă: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2:17). Accentul din acest verset evidențiază **certitudinea morții, nu momentul morții**. Moartea de aici este cea fizică, dezintegrarea trupului, așa cum vedem din Geneza 3:19: „Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.”

Sensul cuvintelor lui Dumnezeu îl putem descoperi dintr-o întâmplare paralelă. Conform pasajului din 1 Împărați 2:36-46, Solomon îl pusese pe Șimei sub arest la domiciliu, cu o avertizare ce conține aceeași construcție gramaticală ca în Geneza

2:17: „Să știi bine că, **în ziua în care (beyom) vei ieși și vei trece pârâul Chedron, vei muri**” (1 Împărați 2:37). Trei ani mai târziu, doi dintre slujitorii lui Șimei au fugit. Șimei a mers la Gad și i-a adus înapoi acasă. Solomon a aflat de incident la câteva zile după aceea și a ordonat ca Șimei să fie arestat și executat. Cuvintele de avertizare ale lui Solomon din v. 37 accentuau certitudinea pedepsei cu moartea aplicabile lui Șimei, și nu momentul aplicării ei. De vreme ce și-a încălcat angajamentul, Șimei **era destinat** să moară, chiar dacă execuția lui nu a avut loc în ziua respectivă (1 Împărați 2:42).

Așadar, cuvintele spuse de Dumnezeu în Geneza 2:17 nu aveau sensul că moartea lui Adam urma să aibă loc în ziua în care mânca din fructul oprit, ci, mai degrabă, **că, în momentul în care mânca din el, moartea sa avea să fie sigură**. Chiar dacă șarpele a dat asigurarea „nu veți muri!” (Geneza 3:4), experiența universală a omenirii de atunci încoace atestă permanența morții și demonstrează că omul prin puterile sale, orice ar face, nu poate ocoli această sentință divină. Dumnezeu a avut dreptate: „Plata păcatului este moartea” (Romani 6:23).

Concluzia

Dumnezeu are întotdeauna dreptate: a avut dreptate când i-a avertizat pe oameni referitor la moarte și, cu siguranță, are dreptate și când anunță viața fără moarte, pe Noul pământ. „După cum **toți mor în Adam, tot așa toți vor învia în Hristos**”, citim în 1 Corinteni 15:22. Conectarea la izvorul vieții, la Cel ce este *Calea, Adevărul și Viața* (Ioan 14:6), va duce inevitabil la viața veșnică, după cum deconectarea de această sursă a dus la moarte. Mântuitorul spune: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi”, citim în Ioan 11:25. Astfel dar, viața și moartea sunt rezultatele sigure ale alegerii libere a omului de a-L asculta sau nu pe Creator. ■

Gabriel Ișvan, directorul Departamentului Libertate Religioasă și Comunicare, Conferința Muntenia.

CURIERUL MISSIONAR

„CĂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVEȘTEȘC CELE BUNE”

Anul XVII

CELOR CE BINEVEȘTEȘC PACE

No. 11

Raportul celei de a cincea Adunare Generală a Uniunii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România, ținută la București de la 16-20 septembrie 1936

Prima ședință administrativă

Miercuri, 16 septembrie 1936

Ședința s-a deschis la orele 15, cu cântarea „Cetate tare-i Dumnezeu” și cu rugăciunea făcută de fr. Șt. Demetrescu.

Fr. Florea, președintele Uniunii Române, după ce spune câteva cuvinte de introducere, declară sesiunea deschisă, apoi urmează apelul delegaților prezenți de Conferințe, după cum urmează:

Muntenia Vest	40 delegați
Banat	18 delegați
Transilvania	23 delegați
Moldova Sud	15 delegați
Muntenia Est	18 delegați
Moldova Nord	19 delegați
Uniunea	7 delegați
TOTAL	140 delegați

După cetirea apelului delegaților, președintele Uniunii Române transmite în numele Adunării Generale simțămintele noastre de îndurerare familiilor: C. Florescu, predicator în Conf. Moldova Sud, C. Darie, lucrător biblic în Conf. Moldova Nord, P. Mocușan, secretar-casier în Conf. Transilvania, cari au fost conlucrători cu noi în această lucrare și decedați în cursul celor patru ani trecuți.

Fratele Vlad Mocanu, președintele Conf. Muntenia Vest, spune câteva cuvinte de bun venit tuturor delegaților, rezumând totul în cuvintele: „Bine ați venit, făuritori ai păcii!” În legătură cu aceasta, citește și un text din Ps. 28,11.

Președintele salută, în numele Uniunii Române, pe fratele Branson de la Conferința Generală, care se găsește în trecere prin țara noastră spre Indii, apoi pe frații Olson, Brown și Charpiot dela Diviziunea Europeană de Sud.

Se dă cetire din Curierul Misionar nr. 5/936, în care sunt arătate hotărârile luate de către Conferința Generală cu privire la alegerea diferitelor

comitete, cari urmează să funcționeze în cursul Conferinței. Pentru a face propuneri cu privire la aceste comitete, se alege un comitet special, constând dintr'un reprezentant al Conferinței Generale sau al Diviziunii, cum și din trei reprezentanți din fiecare Conferință.

Președintele acestui comitet este reprezentantul Conferinței Generale sau al Diviziunii. Reprezentanții Conferințelor în acest comitet special vor fi aleși de delegații lor respectivi.

Această recomandare a fost primită în unanimitate de voturi.

În conformitate cu această hotărâre, președinții Conferințelor se întrunesc cu delegații Conferințelor respective, spre a alege câte trei delegați pentru acest comitet special.

În urma acestor alegeri, s'a propus următorii frați, cari să compună Comitetul special:

Președinte: A. V. Olson; V. Mocanu, Arsenie Duiică, St. Ștefănescu, din partea Conferinței Muntenia Vest; Mihail Manchen, Leon Bălan, Ilariu Voitcu, din partea Conf. Moldova Nord; P. P. Paulini, Gaspar Iosef, din partea Conf. Banat; C. Popescu, P. Păunescu, R. Seefried, din partea Conf. Muntenia Est; N. Alexe, D. Făurescu, C. Munteanu, din partea Conf. Moldova Sud; W. Steinmeier, Șt. Klemen, V. Truppel, din partea Conf. Transilvania.

Comitetul fiind constituit, s'a confirmat de către adunare și după aceea s'a retras spre deliberare.

Raportul statistic

O comparație între cele patru perioade arată creșterea în numărul membrilor, comunităților noastre.

Numărul membrilor la 30 iunie 1936 este de 16.090, grupați în 531 de comunități. Acest raport este primit cu unanimitate de voturi.

Fr. Branson își exprimă mulțumirea față de Dumnezeu pentru că și aici, în România, pro-

Acest articol a fost publicat inițial în revista *Curierul Misionar*, nr. XI (noiembrie) din 1936, p. 8-13. Menționăm că, în redarea articolului, am respectat normele gramaticale ale epocii respective.

Perioada	Membri
1920-1923	4.534
1924-1927	7.944
1928-1931	12.022
1932-1935	15.752
1936 (30 iunie)	16.090

gresul realizat în câștigarea de suflete este îmbucurător. Mai departe, dă sfatul ca pe viitor să ne ocupăm cât mai mult în educarea tinerilor noștri, potrivit principiilor Sfintei Scripturi, dându-le astfel o educație sănătoasă, pentru ca mai târziu să poată ocupa locurile celor cari azi sunt bătrâni.

Comitetul special, terminându-și lucrările, prezintă următoarele propuneri:

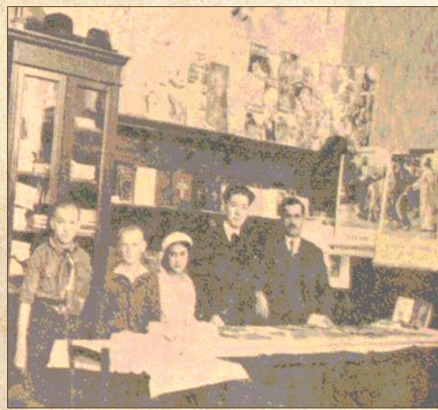
Comitetul de numiri: A. V. Olson, președinte; P. P. Paulini, P. H. Herman, C. Popescu, M. Manchen, N. Alexe și Vlad Mocanu ca membri.

Comitetul de acreditări: W. Branson, președinte; D. Florea, I. Gaspar, A. Duică, Leon Bălan ca membri.

Comitetul de hotărâri: F. Charpiot, președinte; W. Brown, I. Reit, N. Ghiorghită, M. Manea, V. Diaconescu, W. Steinmeier, D. Irod, I. Prevlitz, G. Rădoi, F. Ieremia, St. Ștefănescu, T. Coconcea, N. Voinea, Th. Konderth, R. Seefried, P. Cican, G. Bardan, I. Dengel, V. Truppel, V. Mocanu, P. Herman.

Comitetul pentru Statute: Ștefan Demetrescu, P. P. Păunescu, P. P. Paulini, Șt. Kelemen, V. Truppel, V. Mocanu, P. Hermann.

Aceste propuneri se pun la vot și sunt primite cu unanimitate de voturi.

Standul Editurii noastre

Departamentul Școlii de Sabat

Fr. I. Reit, secretarul acestui departament, prezintă o statistică despre dezvoltarea Școlii de Sabat din întreaga Uniune. La 31 decembrie 1935, au fost 523 de Școli de Sabat cu un număr de 22.076 de elevi. Darurile oferite în Școala de Sabat la 31 decembrie 1935 sunt 1.559.738 de lei.

Raportul pus la vot este primit cu unanimitate de voturi.

Ședința se ridică la ora 18, cu cântarea nr. 25 și cu rugăciunea făcută de fratele I. Reit.

A doua ședință administrativă

Joi, 17 septembrie 1936

Ședința s'a deschis la ora 10.15 cu cântarea „O! Doamne Sfinte Prea Mărit” și cu rugăciunea înălțată de fr. W. Steinmeier.

S'a dat cetire raportului din ședința precedentă, care fiind pus la vot s'a primit cu unanimitate de voturi.

Raportul casierului

Fratele A. Văcăreanu, secretar-casier al Uniunii, dă cetire raportului financiar pe patru perioade de câte patru ani, din care s'au putut vedea, prin comparație, creșterile și scăderile dela daruri și zecimi, în cursul acestor patru perioade.

În ultimii patru ani, criza financiară a influențat și asupra comunităților noastre, față de perioadele din trecut.

Fr. D. Florea, în concluzie, dă unele explicații de ce avem diferite scăderi, arătând motivul – criza financiară. Dânsul, în numele Uniunii, prezintă mulțumiri pentru sacrificiile făcute tuturor acelor cari compun biserica și organizația noastră din România.

Comitetul de hotărâri prezintă o hotărâre în legătură cu acest raport:

HOTĂRÎREA NR. 1

Din rapoartele financiare prezentate cu ocazia acestei adunări quadriennale, am constatat cu toții frumoasele progrese realizate în ultimul timp în această direcție, progres la care, pe lângă ajutorul lui Dumnezeu, au contribuit și frații noștri conlucrători, slujbașii și membrii comunităților noastre. Având în vedere acest lucru, hotărâm

Să mulțumim tuturor fraților conlucrători, slujbașii și membri ai comunităților noastre, pentru credincioșia dovedită în aducerea zecimii și darurilor în tezaurul Domnului. Cunoscând binecuvântările ce decurg din împlinirea sinceră a datoriilor noastre față de Dumnezeu, rugăm tot odată să se stăruiască ca zecimea și darurile să fie aduse săptămânal în comunitate.

Hotărârea de mai sus, cât și raportul casierului, puse la vot, au fost primite în unanimitate de voturi.

Raportul Cercului „Tabita”

Fr. I. Reit, secretarul acestui departament, arată mai întâiu că raportarea a început să se facă de abia dela 1934. Totuși mulțumim lui Dumnezeu că membrii noștri au o inimă darnică, sacrificând din aceea ce Dumnezeu le-a dat pentru ajutorarea fraților și surorilor noastre, cât și a semenilor în afară de biserica noastră. Raportul prezintă la 31 decembrie 1935 un număr de 362.938 persoane ajutate și un număr de 69.346 persoane ajutate în cazuri de boală.

După prezentarea raportului „Tabita”, fr. I. Reit prezintă raportul Misiunii Interne, printr'un grafic detaliat, după cum urmează:

STATISTICI

Anul	Nr. memb.	Suflete câștig.	Proc. raportării
1932	13.200	764	39%
1933	14.205	1.415	68%
1934	15.262	1.082	74%
1935	15.906	1.298	63%

LUCRAREA MISIONARĂ

Anul	Lec. Biblice	Vizite mis.	Pers. aduse Adunare
1932	241.065	140.091	45.145
1933	419.900	226.521	72.914
1934	501.333	245.865	96.272
1935	469.531	162.141	91.018

	Rev. Vând.	Scris. Trim.	Pers. ajut.	Trat. Făc.
1932	40.311	3.666	83.282	32.219
1933	72.483	9.052	205.108	57.526
1934	69.921	7.516	274.751	65.150
1935	62.056	6.321	201.087	56.364

SĂPTĂMÂNA MARE DE COLPORTAJ

Anul	suma realizată din vânzarea lit.
1932	101.405 lei
1933	41.734 lei
1934	47.955 lei
1935	82.965 lei
1936	271.149 lei

Raportul Misiunii Interne pus la vot este primit cu unanimitate de voturi.

La ora 12, ședința administrativă se ridică, cu cântarea nr. 9 și o rugăciune.

A treia ședință administrativă

Joi, 17 septembrie 1936, p. m.

Ședința s'a deschis la ora 16,45 cu cântarea „Zori deci că vine noaptea” și cu rugăciunea înălțată de fr. Șt. Demetrescu.

Comitetul de hotărâri prezintă adunării următoarele hotărâri:

HOTĂRÎREA NR. 2

Având în vedere sprijinul și bogatele binecuvântări pe cari bunul Dumnezeu le-a revărsat asupra noastră în ultimii patru ani trecuți, dându-ne sănătate, păstrându-ne în credință și trecându-ne cu bine prin timpul de greutate și criză, ajutându-ne să câștigăm și alte suflete pentru Împărăția Sa, hotărâm:

Să-I mulțumim din profunzimea inimilor noastre și cu această ocazie ne consacram din nou pe altarul Lui pentru viitor.

HOTĂRÎREA NR. 3

Având în vedere faptul că iubiții noștri frați dela conducerea Conferinței Generale și Diviziunea Europeană de Sud au stat alături de noi cu sfaturile lor, în ultimii patru ani, hotărâm:

Să le mulțumim în mod călduros, rugând pe Atotputernicul Dumnezeu să-i binecuvinteze cu sănătate și spiritul Său Sfânt și rugându-i să transmită din partea acestei adunări quadriennale saltul nostru frățesc și celorlalți frați.

HOTĂRÎREA NR. 4

Având în vedere drepturile și datoriile noastre cetățenești, ne simțim îndemnați să adresăm mulțumirile noastre față de înaltele autorități pentru libertatea și liniștea asigurată exercitării cultului nostru, potrivit legilor țării, și să le asigurăm de devotamentul și supunerea noastră

cetățenească. În acest scop, hotărîm trimiterea următoarelor telegrame:

Majestății Sale Regelui Carol II București

„Cetățenii români de confesiune evanghelică a adventiștilor de ziua a șaptea din toate naționalitățile țării, adunați în congres quadrienal în București, înalță, ca totdeauna, rugăciuni călduroase la Dumnezeu pentru sănătatea și îndelunga domnie a M. Voastre și pentru binele și prosperitatea patriei române și prezintă prin noi M. Voastre asigurarea profundului devotament pentru tron și țară. Trăiască Regele Carol II! Trăiască Marele Voievod Mihai! Trăiască Dinastia!”

Președinte

D. Florea

Secretar,

V. Diaconescu

Telegramă către Excelența Sa Primul Ministru și Domnii Miniștri de Interne și Culte cu următorul cuprins:

„Cetățenii români de confesiune evanghelică a adventiștilor de ziua a șaptea din toate naționalitățile țării, adunați în congres quadrienal în București, prezintă prin noi Domniei Voastre omagii respectuoase și asigurarea că libertățile constituționale de exercitarea cultului și de predicarea Evangheliei le folosim numai întru formarea noastră și a altora, ca buni credincioși și pașnici cetățeni, căutând numai binele țării, așa cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu.”

Cu simțăminte de profundă recunoștință pentru garantarea și față de noi a libertății și protecției din partea Înalțului Guvern, vă asigurăm de tot devotamentul nostru cetățenesc.”

Președinte

D. Florea

Secretar,

V. Diaconescu

Telegramă către Domnul Ministru al Instrucțiunii Publice

„Cetățenii români de confesiune evanghelică a adventiștilor de ziua a șaptea din toate naționalitățile țării, adunați în congres quadrienal în București, prezintă prin noi Domniei Voastre omagii respectuoase și asigurarea că, apreciind opera desăvârșită de Domnia Voastră prin școală pentru luminarea sufletului românesc, noi înșine folosim libertatea de cult și de predicare a Evangheliei numai pentru a lucra cu efecte apreciabile la moralizarea poporului prin Evanghelie și la realizarea armoniei și păcii sociale în țara noastră.

Cu simțăminte de profund respect, vă prezentăm, Domnule Ministru, asigurarea întregului nostru devotament.”

Președinte

D. Florea

Secretar,

V. Diaconescu

Standul „Institutului Biblic”
Brașov-Stupini

La votarea hotărârii de a se trimite o telegramă M. S. Regelui Carol II, toată adunarea se ridică în picioare.

Secretarul *Comitetului de numiri* prezintă și el propunerea acestui comitet, care s'a întrunit în zilele de 16-17 septembrie 1936, însă înainte de a se ceti aceste propuneri, fr. Olson, președintele Diviziunii Sud Europene, dă câteva lămuriri asupra serviciilor fr. A. Văcăreanu. Dânsul a fost director la Casa de Editură, la Soc. „Cuvântul Evangheliei”, Secțiunea de clădiri, și casier-secretar la Uniunea Română. Având prea multe servicii pe cari un om singur nu le poate face, se va ceti astfel un alt nume în locul fr. A. Văcăreanu. Apoi fr. Olson amintește și faptul că fr. Șt. Demetrescu a rămas mai mult de opt ani în același post la Uniune și, întrucât aceasta nu corespunde regulilor noastre, se va auzi și în locul dânsului un alt nume.

Comitetul de numiri face următoarele propuneri:

Președinte al Uniunii: D. Florea

Secretar și casier al Uniunii: Gh. Stănică

Secretar la Depart. M. I., M. V. și Șc. S.: I. Reit

Secretar la Depart. Publicațiilor: N. Ghiorghiță

Secretar la Depart. Libert. Culturii: V. Diaconescu.

Comitetul Uniunii: D. Florea, G. Stănică, I. Reit, N. Ghiorghiță, V. Diaconescu, V. Măcanu, C. Popescu, N. Alexe, M. Manchen, P. Paulini, P. Herman, M. Manea, Șt. Demetrescu, A. Văcăreanu, I. Drăgușin.

După ce s'a cetit de trei ori această listă cu propunerea făcută din partea Comitetului de numiri, toți delegații votează în bloc aceste propuneri în unanimitate.

Fratele I. Reit, secretarul celor trei departamente, dă un raport asupra Departamentului Mis. Voluntari, al căror număr era în ianuarie 1936 de 14.215 tineri și copii.

Comitetul de hotărâri prezintă, în legătură cu aceasta:

HOTĂRÎREA NR. 5

Având în vedere influențele stricăcioase ale veacului nostru, cari primejduiesc vieța morală a tineretului nostru și pentru a-i feri de aceasta

HOTĂRÎM

1. Ținerea de adunări districtuale pentru tineret.

2. Predicatorii și părinții să conlucreze împreună la ridicarea nivelului moral al tineretului.

3. Cunoscând spiritul de întrecere al tineretului de azi, să îndrumăm aceste tendințe spre virtuțile creștine: Simplitatea în îmbrăcăminte, credincioșie, lucrarea de salvare a sufletelor, cultivarea și dezvoltarea simțurilor curate.

Raportul Misionarilor Voluntari, cât și hotărârea au fost permise cu unanimitate de voturi.

Ședința se ridică cu cântarea nr. 189 și cu rugăciunea rostită de fr. G. Dașoveanu.

A patra ședință administrativă

Vineri, 18 septembrie 1936

Ședința se deschide la ora 10.30, cu cântarea „Lucrarea, Doamne, este a Ta” și cu rugăciunea rostită de fr. R. Kestner.

Fratele G. Stănică, secretarul Uniunii, citește raportul ședinței precedente, care propus pentru primire, este votat în unanimitate.

Școala Misionară

Fratele M. Manea, directorul Institutului Bublic Brașov, prezintă raportul acestui Institut din care se poate vedea că Dumnezeu a binecuvântat în mod bogat această instituție spre binele lucrării din Uniunea noastră. În legătură cu acest raport, Comitetul de hotărâri prezintă

HOTĂRÎREA NR. 6

Având în vedere că lucrarea de educație s'a dovedit de mult folos în propășirea lucrării de evanghelizare, hotărîm

Să sprijinim și pe viitor această ramură a lucrării, îndemnând pe tinerii meritoși să meargă la Școala Misionară din Brașov, unde se pot pregăti pentru lucrarea lui Dumnezeu.

HOTĂRÎREA NR. 7

Având în vedere că lucrarea de educație necesită un larg sprijin din partea tuturor coreligionarilor noștri, atât pentru Școala Misionară, cât și pentru școlile primare, hotărîm

Să aducem la îndeplinire, în toate comunitățile noastre, hotărîrea luată și în trecut pentru realizarea fondului de educație – contribuind în mod regulat cu cel puțin un leu pe săptămână.

Această sumă să fie colectată într'un plic separat, odată cu colecta obișnuită din Școala de Sabat.

Fratele N. Ghiorghiță, secretarul Departamentului Publicațiilor, prezintă și el raportul acestui departament.

Comitetul de hotărâri prezintă o hotărîre în legătură cu lucrarea de colportaj:

HOTĂRÎREA NR. 8

Fiindcă lucrarea de colportaj s'a dovedit și în ultimii patru ani un mijloc binecuvântat pentru vestirea Evangheliei și educației,

hotărîm

Să aducem mulțumiri fraților noștri colportori – evangheliști, și să-i rugăm ca și pe viitor să continue cu și mai mult zel și curaj această lucrare.

Rugăm, de asemenea, pe frații predicatori și slujbași ai comunității ca și mai departe să îndemne pe tinerii destoinici a se angaja în această lucrare misionară de primul rang.

Toate hotărârile de mai sus, cât și rapoartele prezentate de fr. M. Manea și fr. N. Ghiorghiță s'au primit cu unanimitate de voturi.

Ședința administrativă s'a închis cu cântarea 76 și cu rugăciunea făcută de fr. N. Arcaliefscki.

A cincea ședință administrativă

Vineri, 18 septembrie 1936 p. m.

Ședința s'a deschis la ora 16.45 cu cântarea „Tatăl nostru cel din ceruri”, iar rugăciunea a fost rostită de fr. Popov.

Fratele secretar a dat cetire raportului ședinței administrative din ora precedentă, care, în urma propunerii făcute, a fost primit cu unanimitate de voturi.

Comitetul de acreditări prezintă următorul raport: ca slujbași ai Uniunii pentru a îndeplini serviciile pentru cari au fost aleși:

Ca predicatori: D. Florea, Șt. Demetrescu, I. Reit, D. Bădescu.

Ca predicatori ajutori: V. Diaconescu, A. Văcăreanu, V. Florescu, N. Ghiorghită.

Ca lucrători misionari: G. Stănică, C. Alexe, Șt. Albulescu.

Pentru întărirea prin binecuvântare după recomandarea comitetului Uniunii: fr. M. Manea.

Pentru întărirea prin binecuvântare după recomandarea Conferințelor, următorii frați:

Conferința Muntenia Vest: Victor Georgescu, Gh. Baci, Ioan Șolea, Ilie Tachici.

Conferința Banat-Crișana: Rad Zinove, Daniel Farcaș.

Conferința Moldova de Sud: Ioan Preclitz, Ioan Danțoș.

Propunerile comitetelor au fost primite cu unanimitate de voturi.

Comitetul de hotărâri prezintă mai departe hotărârile sale:

HOTĂRÎREA NR. 9

Deoarece ocaziile pentru lucrarea evanghelică n'au fost niciodată mai mari și perspectivele de a salva sufletele n'au fost niciodată mai strălucite ca astăzi, și pentru a elibera pe predicatorii noștri de lucrurile mărunte din comunitate, pentru ca astfel ei să poată folosi timpul în câștigarea de suflete, hotărîm:

1. Să ținem adunări cu slujbașii comunităților, pentru a li se explica datoriile și pentru a așeza sarcina purtării de grijă pentru comunitățile locale pe slujbași respectivi ai comunității.

2. Să pregătim pe instructorii Școlii de Sabat pentru a deveni conștienți că și ei sunt păstorii grupelor lor, trebuind să vegheze asupra sufletelor ce li s'au încredințat, ca unii cari vor trebui să dea socoteală de ele. Ebrei 13,17.

HOTĂRÎREA NR. 10

Deoarece viitoarele lecțiuni ale Școlii de Sabat timp de un an și jumătate vor prezenta doctrina soliei noastre, hotărîm:

1. Să adoptăm planul Conferinței Generale de a încuraja pe fiecare membru să țină săptămânal această lecțiune a Școlii de Sabat, ca lectură biblică împreună cu vecinii și cunoscuții lor.

2. Să rugăm Casa noastră de Editură să tipărească broșura „Cum să țin lecturi biblice”, așa încât să putem instrui pe membrii noștri cum ar putea să aibă un mai mare succes în vestirea adevărului între vecinii și cunoscuții lor.

HOTĂRÎREA NR. 11

Deoarece Școala de Sabat s'a dovedit mijlocul cel mai bun pentru studiul Bibliei, pentru creșterea și păstrarea membrilor noștri în credința adevărului, hotărîm:

1. Studiarea zilnică a lecțiunilor Școlii de Sabat.

2. Frecventarea regulată și punctuală a Școlii de Sabat.

3. Organizarea în toate comunitățile de Școli de Sabat pentru copii, unde părinții să-și aducă copiii la Hristos, prin Școala de Sabat.

4. Organizarea de cursuri speciale pe districte pentru formarea instructorilor necesari Școlilor de Sabat a copiilor.

HOTĂRÎREA NR. 12

Având în vedere mizeria și suferința care s'au abătut în ultimul timp asupra omenirii și conform sfaturilor și exemplurilor biblice cari ne învață să venim în ajutorul celor în nevoi, hotărîm:

Să organizăm în toate comunitățile noastre asociația de binefacere „Tabita”, care împreună cu serviciul diaconiei să extindă lucrarea de ajutorare în cercuri cât mai largi, atât în comunitate, cât și în afară.

HOTĂRÎREA NR. 13

Având în vedere marile foloase aduse lucrării lui Dumnezeu, prin răspândirea scrierilor cu conținut religios, cunoscând, de asemenea, binecuvântările ce pot primi cei cari participă la această lucrare, precum și folosul sufletesc real obținut de cei cari citesc literatura, ca și sprijinirea lucrării misionare între păgâni, hotărîm:

Să invităm călduros pe toți membrii comunităților noastre să ia parte activă la Săptămâna Mare de Colportaj, Campania de Toamnă și la orice ocazie oferită.

Delegații, în semn de recunoștință, au primit toate aceste hotărâri prin ridicarea în picioare.

Ședința s'a închis la ora 17.30 cu cântarea nr. 132 și cu rugăciunea făcută de fr. A. Panait. ■

Standul Cercului „Tabita”
București Olimp

Mesaje „cifrate”!

Mai jos găsiți două tabele cu pătrate colorate cu cifre și pătrate galbene goale.

În pătratul galben din partea stângă, veți pune litera pe care o veți găsi urmând indicațiile următoare, astfel încât, la final, literele vor forma un text biblic (vezi exemplul).

Indicații:

- Folosiți Biblia;
- Cele 3 cifre din pătratele violet reprezintă numărul paginii din Biblie;
- Cifra din pătratul portocaliu reprezintă coloana de pe pagina din Biblie;
- Cifra din pătratul albastru reprezintă numărul versetului din coloană;
- Cifra din pătratul verde reprezintă numărul cuvântului din verset;
- Cifra din pătratul gri reprezintă numărul literei din acel cuvânt;
- Memorați versetul biblic format din pătratele galbene.

De rezolvat:

(Isaia 6:8 u.p.)

	2	9	0	2	6	1	4
	3	2	5	1	1	2	4
	2	5	8	2	1	1	1
	3	0	5	2	2	5	1
	2	1	7	1	3	1	5
	3	0	8	2	4	1	2
	1	6	9	1	5	5	1
-							
	1	9	0	1	5	1	1
	0	6	9	1	4	1	4

Alina Chirileanu,
director asistent în
cadrul Departamentului
Copii, Uniunea de
Conferințe.

Domnul are și pentru tine o misiune – misiunea de a-i iubi pe oameni și de a le sluji, vorbindu-le astfel despre dragostea Sa. Nu vei putea răspunde însă acestei nobile chemări dacă nu treci testul încercărilor mici, cum ar fi ascultarea de părinți, grija pentru frații și surorile tale, îndeplinirea sarcinilor neînsemnate din gospodărie sau a celor pentru școală. Citește 1 Samuel 3:2-8 și vezi cum i-a răspuns copilul Samuel bătrânului Eli.

Până și Moise și Iona au șovăit sau au respins misiunea încredințată lor de Dumnezeu. Citește Exodul 4:1-17 și Iona 1:1-3. Domnul promite că-i va ajuta pe cei care răspund chemării Sale.

Exemplu:

(1 Samuel 17:37 u.p.)

D	1	4	1	2	9	1	1
O	1	7	5	1	9	5	4
M	2	3	1	1	3	9	1
N	1	0	7	1	1	1	4
U	1	3	9	1	3	3	1
L	1	7	5	2	1	2	1

S	1	8	9	2	2	3	3
Ă	5	8	3	2	7	1	4

F	2	9	1	2	2	4	2
I	5	6	3	2	1	6	2
E	6	0	7	2	1	1	5

C	8	5	7	1	4	5	1
U	7	2	9	1	9	2	2

T	1	1	1	2	9	6	3
I	1	2	5	2	3	4	1
N	3	4	7	2	1	6	1
E	5	0	3	1	4	2	1

Iertare cerească

Cele patru evanghelii surprind acele evenimente care au avut legătură cu persoana Domnului Hristos. Unele sunt prezentate pe larg, în timp ce altele, foarte sumar. De pildă, în cazul vindecării îndrăcitului (Marcu 5:1-20) sau în cazul dialogului cu femeia samariteană (Ioan 4:1-42), sunt date mai multe amănunte în comparație cu cazul răstignirii Domnului Hristos. Nu ni se spune câtă durere I-au provocat cuiele. Personal mi-aș fi dorit o prezentare mai amănunțită. Nu știm de ce a ales Dumnezeu să ne vorbească atât de puțin. Probabil că a dorit să ne lase pe noi să medităm și astfel să conștientizăm suferința de acolo.

Lecția iertării

Soldații erau violenți și hotărâți, iar trupul firav al Domnului Isus simțea din plin aceasta. În timp ce aceștia loveau cu putere și fără milă cuiele, vocea Lui rostește poate ultima rugăciune: „Tată, iartă-i” (Luca 23:34). Să spui „iartă-i” când răstignesc pe altul, nu pe tine, este ușor, dar să spui „iartă-i” când tu ești cel răstignit este de neimaginat. Isus Îi cere Tatălui să-i ierte, pentru că El îi iertase deja.

Rugăciunea „Tată, iartă-i”, rostită în acest context al maltratării și morții, ascunde mari lecții de viață. Una dintre acestea este lecția iertării. Să ierți deplin, să ierți când cel vinovat nici măcar nu ți-a cerut iertare, să ierți când cel vinovat nu este interesat de iertarea ta, să ierți când te doare este de neconceput pentru noi.

Dumnezeu este dispus să ierte înainte ca omul să greșească

Atunci când analizăm iertarea pe care o acordă Dumnezeu, suntem surprinși că Dumnezeu este dispus să ierte înainte ca omul să greșească. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu iartă înainte ca noi să greșim, ci doar că El este dispus să ierte înainte ca noi să greșim. Nu este totuna cu ce spunea doctrina indulgențelor, anume că Dumnezeu ne iartă înainte ca noi să greșim, dacă am plătit prețul pentru păcatul ce urma să fie săvârșit. Nu, nu despre aceasta este vorba. Dumnezeu este dispus să ne ierte, El este binevoitor să ne ierte, El așteaptă să ne ierte. Dumnezeu

întâmpină greșeala noastră cu dispoziția Sa de a ne ierta.

Un argument puternic în sensul acesta este planul de mântuire. Acesta a fost conceput înainte de creație, deci înainte ca omul să greșească. Dumnezeu Și-a zis: „Dacă omul va greși, planul de mântuire îi va aduce iertarea.” Dumnezeu este dispus să ierte înainte ca omul să greșească.

Să ne așteptăm că cei de lângă noi ar putea greși

Dumnezeu așteaptă de la noi să procedăm la fel, adică să fim dispuși să iertăm înainte ca cineva să ne greșească. Pentru aceasta trebuie să ne așteptăm ca cei de lângă noi să ne greșească. Pe noi ne surprinde când cineva ne greșește, pe Dumnezeu nu L-a surprins greșeala lui Adam. E. G. White spune: „Dumnezeu n-a ordonat să se nască păcatul, dar i-a prevăzut existența” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 17). Cu atât mai mult, noi ar trebui să ne așteptăm ca cei de lângă noi să ne greșească, pentru că lumea în care trăim acum nu mai este o lume perfectă.

Nu ne supărăm când facem pană la mașină pentru că ne așteptăm, dar ne supărăm când cineva ne greșește pentru că nu ne așteptăm. Uneori spunem: „Cum, tocmai el să-mi facă una ca asta?” Atunci când ne așteptăm să se întâmple ceva, suntem mai pregătiți psihologic să depășim acel moment. Dacă suntem conștienți că trăim într-o lume imperfectă, putem prevedea, ne putem aștepta la greșeli din partea semenilor și putem, astfel, trăi cu dispoziția de a ierta înainte ca cineva să ne greșească.

Ce diferență între noi și Dumnezeu! El este dispus să ierte înainte ca să I se greșească, iar omul nici atunci când cel vinovat și-a cerut iertare. Putem spune: „Tată, iartă-i” când noi sau copiii noștri suntem nedreptățiți? Am iertat chiar pe toți cei care ne-au greșit? Mai există pe lista neagră oameni încă neierțați? Putem spune, ca și Isus, „Tată iartă-i”?

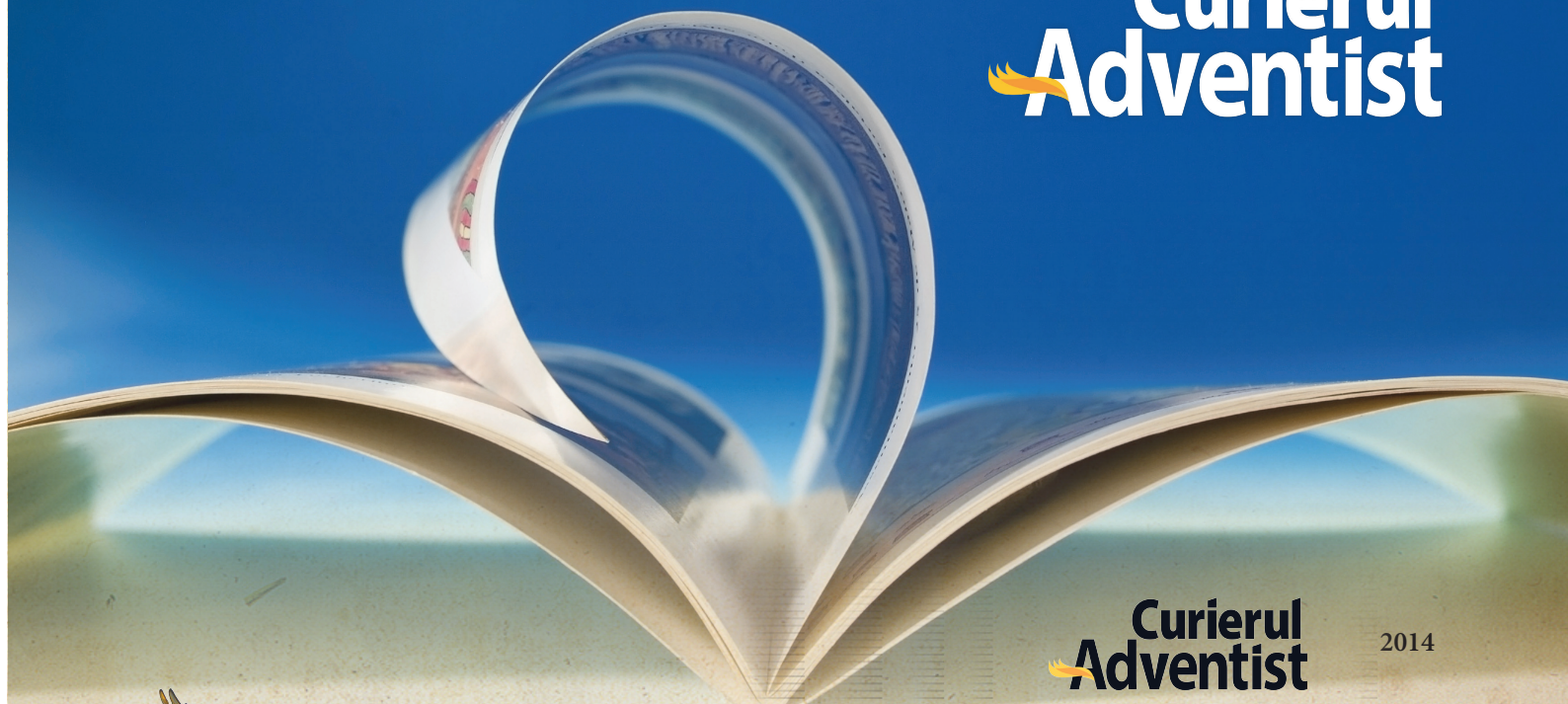
Să ne ajute Dumnezeu să trăim o viață de iertare cerească, în care să fim dispuși să iertăm înainte ca cineva să ne greșească. ■

Georgel Pîrlitu
este președintele
Conferinței Muntenia.

Curierul Adventist

100 Curierul Adventist

1914 – 2014

Curierul Misionar mai întâi, apoi Curierul Adventist, a fost timp de 100 de ani mijlocul prin care membrii români, apoi maghiari și chiar germani au primit cele mai importante știri și articole despre viața Bisericii Adventiste din România.

Pentru a marca acest eveniment, revista Curierul Adventist va publica lunar articole din arhivă ce vor acoperi întreaga perioadă de existență a Curierului. Suntem încredințați că, răsfoind împreună cu noi paginile trecutului, veți fi încântați să redescoperiți personajele, evenimentele și preocupările ce animau odinioară biserica noastră.

Curierul Adventist

2014

Curierul Adventist

2000

Curierul Adventist

1980

Curierul Adventist

1970

CURIERUL ADVENTIST

1960

1949

1937

Curierul Misionar

1914